

Judikatúra súdov EÚ

od 14. októbra 2017 do 8. decembra 2017

(výber najdôležitejších rozhodnutí)

OBSAH

I.	Judikatúra Súdneho dvora.....	3
A.	Oblasť: Aproximácia právnych predpisov.....	3
B.	Oblasť: Colná únia	5
C.	Oblasť: Dane	7
D.	Oblasť: Doprava.....	11
E.	Oblasť: Duševné, priemyselné a obchodné vlastníctvo	12
F.	Oblasť: Hospodárska súťaž	13
G.	Oblasť: Migračná politika	15
H.	Oblasť: Občianstvo EÚ	16
I.	Oblasť: Ochrana spotrebiteľa	16
J.	Oblasť: Sloboda usadiť sa	17
K.	Oblasť: Sociálna politika	18
L.	Oblasť: Spoločná obchodná politika.....	20
M.	Oblasť: Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika	21
N.	Oblasť: Štátna pomoc	22
O.	Oblasť: Územie slobody, bezpečnosti a spravodlivosti	23
P.	Oblasť: Vonkajšie vzťahy	24
Q.	Oblasť: Životné prostredie.....	25
II.	Judikatúra Všeobecného súdu	26
A.	Oblasť: Duševné, priemyselné a obchodné vlastníctvo	26
B.	Oblasť: Hospodárska súťaž	29
C.	Oblasť: Inštitucionálne právo	31
D.	Oblasť: Mimozmluvná zodpovednosť EÚ	33
E.	Oblasť: Občianstvo EÚ	33
F.	Oblasť: Poľnohospodárstvo a rybolov	34
G.	Oblasť: Štrukturálne fondy	34
H.	Oblasť: Životné prostredie.....	34

UPOZORNENIE

Tento prehľad je neoficiálnym dokumentom slúžiacim na účely informovania odbornej a všeobecnej verejnosti, ktorý má iba informatívnu povahu, nezohľadňuje najnovšie zmeny európskych ani vnútroštátnych právnych noriem a nezaväzuje Ministerstvo spravodlivosti SR. Účelom tohto prehľadu je iba upozorniť na najdôležitejšie aspekty rozhodnutí, ktoré sú v prehľade uvedené v zjednodušenej forme, preto je vždy nevyhnutné pracovať s autentickým textom vybraného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ. Nedá sa vylúčiť, že pre riešenie konkrétneho problému môžu byť relevantné a dôležité aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré nie sú v tomto prehľade uvedené resp. iné aspekty v ňom uvedených rozhodnutí. V prehľade nie sú napríklad zaradené tie rozhodnutia, v ktorých sú síce uvedené dôležité výroky, tieto sú však iba zopakovaním už ustálenej judikatúry. Akékoľvek ďalšie šírenie alebo spracovanie tohto materiálu je možné len s predchádzajúcim súhlasom pôvodcu, ktorým je Ministerstvo spravodlivosti SR.

I. JUDIKATÚRA SÚDNEHO DVORA

A. Oblasť: Aproximácia právnych predpisov

C-383/16 Vion Livestock (19. 10. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Spoločná organizácia trhov – Ochrana zvierat počas prepravy – Vývozné náhrady – Nariadenie (EÚ) č. 817/2010 – Nariadenie (ES) č. 1/2005 – Povinnosť aktualizovať kópiu plánu prepravy až po miesto prvej vykládky v tretej krajine konečného určenia – Vrátanie preplatkov“

V predmetnej veci išlo o výklad nariadení, ktorých cieľom je zlepšiť podmienky prepravy živých zvierat. Súdny dvor zopakoval povinnosť prepravcu predložiť príslušným orgánom plán cesty zvierat, ktorý je uskutočniteľný a umožňuje predpokladať, že zvieratá sú prepravované vo vyhovujúcich podmienkach počas celej cesty.¹ V uvedenej veci prepravca odovzdal plán cesty už na mieste, kde končila preprava zvierat v rámci EÚ (t. j. v mieste nalodenia zvierat na morskú prepravu do tretej krajiny určenia). Súdny dvor konštatoval, že od takéhoto prepravcu, ktorý neaktualizoval kópie plánu prepravy až po miesto prvej vykládky v tretej krajine konečného určenia, je možné požadovať vrátenie vývozných náhrad.

C-650/15 P PPG a SNF v. ECHA (25. 10. 2017)

„Odvolanie – Nariadenie (ES) č. 1907/2006 (nariadenie REACH) – Článok 57 – Látky vzbudzujúce veľmi veľké obavy – Identifikácia – Článok 2 ods. 8 písm. b) – Výnimka – Článok 3 bod 15 – Pojem ‚medziprodukt‘ – Akrylamid“

Súdny dvor sa v tomto odvolaní okrem iného venoval definícií pojmu „medziprodukt“ v zmysle čl. 3 b. 15 nariadenia REACH. Potvrdil rozhodnutie Všeobecného súdu², že kvalifikovanie látky ako medziproduktu závisí od cieľa sledovaného jej výrobou a použitím. Medziprodukt je látka, ktorá sa vyrába na chemické spracovanie alebo sa pri ňom spotrebúva či používa pri syntetizovaní iných látok. Zároveň uviedol, že vyňatie stanovené v čl. 2 ods. 8 písm. b) nariadenia REACH sa má uplatňovať len na používanie izolovaných medziproduktov na mieste a prepravovaných izolovaných medziproduktov. Toto vyňatie teda nie je uplatniteľné na ustanovenia hlavy VII nariadenia REACH, ktoré upravujú látky v závislosti od iných údajov než ich použitia alebo kategórie použitia.

C-658/15 Robeco Hollands Bezit a i. (16. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 2004/39/ES – Trhy s finančnými nástrojmi – Článok 4 ods. 1 bod 14 – Pojem ‚regulovaný trh‘ – Pôsobnosť – Systém, na ktorom sa zúčastňujú na jednej strane makléri zastupujúci investorov a na druhej strane agenti ‚open-end‘ investičných spoločností, ktorí majú povinnosť plniť pokyny týkajúce sa ich fondov“

Investičné spoločnosti typu „open-end“ používali na obchodovanie s podielmi vo svojich fondoch špecifický informačný systém, ktorý spájal agentov investičných „open-end“ fondov a maklérov. Súdny

¹ Rozsudok Súdneho dvora z 23. apríla 2015 vo veci C-424/13 *Zuchtvieh-Export*, EU:C:2015:259.

² Rozsudok Všeobecného súdu z 25. septembra 2015 vo veci T-268/10 *RENV PPG a SNF v. ECHA*, EU:T:2015:698.

dvor posudzoval otázku, či má takýto systém spadať pod pojem „regulovaný trh“ podľa smernice o trhoch s finančnými nástrojmi. Pripomenul základné charakteristiky „regulovaného trhu“ a dospel k záveru, že na uvedený systém sa má tento pojem vzťahovať. V rámci reakcie na argument o neexistencii nevyhnutnosti klasifikovať daný systém ako „regulovaný trh“ pre nízke riziko zneužitia Súdny dvor pripomenul, že cieľom smernice o trhoch s finančnými nástrojmi nie je len predchádzať zneužitiu, ale aj zriadiť komplexný regulačný rámec s cieľom zabezpečiť kvalitu transakcií a poskytnúť vysoký stupeň ochrany investorov.

C-514/16 Rodrigues de Andrade (28. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Povinné zmluvné poistenie motorových vozidiel – Smernica 72/166/EHS – Článok 3 ods. 1 – Pojem ‚prevádzka vozidiel‘ – Nehoda, ku ktorej došlo v poľnohospodárskom podniku – Nehoda stojaceho poľnohospodárskeho traktora, ktorého motor bol ale v chode, aby poháňal pumpu herbicídneho postrekovača“

V poľnohospodárskom podniku došlo k smrtelnej nehode, pri ktorej zamestnankyňa privalil traktor, ktorý v čase nehody stál a jeho zapnutý motor poháňal iný stroj. Na účely uplatnenia poistenia zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou vozidiel bolo potrebné spresniť, ako má byť vykladaný pojem „prevádzka vozidiel“. Súdny dvor dospel k záveru, že pod tento pojem spadá každé použitie vozidla ako dopravného prostriedku, no je potrebné rozlišovať medzi použitím vozidla ako dopravného prostriedku a medzi jeho použitím ako pracovného stroja. V tomto konkrétnom prípade išlo o využitie ako pracovného stroja (traktor bol generátor hybnej sily), nie ako dopravného prostriedku, preto o danej nehode nemožno tvrdiť, že vznikla následkom „prevádzky vozidiel“.

C-265/16 VCAST (29. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Aproximácia právnych predpisov – Autorské právo a s ním súvisiace práva – Smernica 2001/29/ES – Článok 5 ods. 2 písm. b) – Výnimka pre rozmnoženinu na súkromné použitie – Článok 3 ods. 1 – Verejný prenos – Špecifická technológia – Poskytnutie služby vyhotovovania videozáznamov v cloude (cloud computing) rozmnoženín diel chránených autorským právom bez súhlasu dotknutého autora – Aktívny zásah poskytovateľa služby do tohto vyhotovovania záznamov“

Anglická spoločnosť poskytujúca svoje služby na internete využívala špeciálnu technológiu na to, aby vyhotovovala videozáznamy z vysielania talianskych televíznych staníc, ukladala ich na tzv. cloud a prístup k nim poskytovala za poplatok svojim zákazníkom. Súdny dvor sa zaoberal tým, či je takéto poskytovanie prístupu verejným prenosom podľa práva EÚ. Dospel k záveru, že právna úprava, ktorá umožňuje obchodnej spoločnosti podnikať uvedeným spôsobom, keď aktívne vyhotovuje rozmnoženiny diel chránených autorským právom a prístup k nim poskytuje jednotlivcom, ktorí si pre získanie prístupu k týmto rozmnoženinám pre súkromné účely zakúpia službu poskytovanú predmetnou spoločnosťou, je v rozpore s ustanoveniami práva EÚ o ochrane autorského práva.

C-329/16 Snitem a Philips France (7. 12. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Zdravotnícke pomôcky – Smernica 93/42/EHS – Pôsobnosť – Pojem ‚zdravotnícka pomôcka‘ – Označenie CE – Vnútroštátna právna úprava, podľa ktorej softvér na pomoc pri predpisovaní liekov podlieha postupu certifikácie zo strany vnútroštátneho orgánu“

Súdny dvor v danej veci posudzoval, či softvér určený na pomoc pri predpisovaní a vydávaní liekov, ktorý umožňuje využívať údaje pacienta najmä na účely zistenia kontraindikácií, interakcií medzi liekmi, zabránenia hrozbe nadmerného dávkovania a pod., možno považovať za zdravotnícku pomôcku v zmysle smernice 93/42. Dospel k záveru, že softvér s takouto funkcionalitou možno považovať za zdravotnícku pomôcku v zmysle relevantných ustanovení uvedenej smernice aj napriek tomu, že tento softvér nepôsobí priamo v tele človeka alebo na jeho povrchu.

B. Oblast': Colná únia

C-522/16 A (19. 10. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Colná únia a spoločný colný sadzobník – Nariadenie (EHS) č. 2913/92 – Článok 201 ods. 3 druhý pododsek a článok 221 ods. 3 a 4 – Nariadenie (EHS) č. 2777/75 – Nariadenie (EHS) č. 1484/95 – Dodatočné dovozné clo – Umelá štruktúra zameraná na vyhnutie sa dlžnému dodatočnému clu – Nepravdivá povaha údajov, na základe ktorých bolo vystavené colné vyhlásenie – Osoby, ktoré môžu byť zodpovedné za colný dlh – Premlčacia lehota“

Súdny dvor poskytol výklad ustanovení Colného kódexu týkajúcich sa colného dlhu. Okrem iného posudzoval, aký subjekt možno považovať za dlžníka v prípade, že sa tovar dostal do obehu na základe sérií obchodných transakcií uskutočnených medzi celým reťazcom podnikateľských subjektov, následkom ktorých došlo k umelému zníženiu sumy dovozného cla. Konštatoval, že za dlžníka colného dlhu treba považovať fyzickú osobu, ktorá sa úzko a vedome podieľala na koncepcii a vytvorení umelej štruktúry obchodných transakcií, ktorá viedla k zníženiu sumy dovozného cla. Uvedené sa aplikuje aj v prípade, že takáto osoba nedoručila nepravdivé údaje použité ako podklad pre vystavenie colného vyhlásenia, ak možno konštatovať, že si bola alebo si mala byť vedomá, že operácie v danej štruktúre neboli zrealizované v rámci bežných obchodných transakcií, ale iba za účelom zneužitia práva pre získanie osobitnej výhody. Skutočnosť, že uvedená osoba pred spustením takejto štruktúry získala od znalcov v oblasti colného práva uistenie o jej legálnosti, je irelevantná.

C-65/16 Istanbul Lojistik (19. 10. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Dohoda o pridružení medzi Európskym hospodárskym spoločenstvom a Tureckom – Článok 9 – Rozhodnutie Asociačnej rady ES – Turecko č. 1/95 – Články 4, 5 a 7 – Colná únia – Cestná preprava – Daň z motorových vozidiel – Vyberanie dane v prípade nákladných vozidiel zapísaných do evidencie v Turecku prechádzajúcich cez Maďarsko ako štát tranzitu“

Tureckej dopravnej spoločnosti ako držiteľovi nákladného vozidla vyrubil maďarský daňový orgán daň z motorových vozidiel z dôvodu prekročenia maďarskej hranice. Podľa maďarskej právnej úpravy sa takáto daňová povinnosť nevzťahuje na držiteľov motorových vozidiel zapísaných do evidencie v členskom štáte EÚ. Dotknutá spoločnosť, odkazujúc na výstupy asociačných rokovaní medzi

Tureckom a EÚ, konkrétne na rozhodnutie asociačnej rady 1/95 o vykonaní konečnej fázy colnej únie, sa domáhala zrušenia predmetného rozhodnutia maďarského daňového orgánu. Argumentovala, že predmetná daň má rovnaké účinky ako clo, má diskriminačný charakter a predstavuje obmedzenie voľného pohybu. Súdny dvor konštatoval, že hoci sa sporná daň nevyberá priamo z výrobkov, pri prekročení maďarskej hranice nezaťažuje službu prepravy ako takú, ale tovar, ktorý je prepravovaný vozidlami zapísanými do evidencie v Turecku. Predmetnú daň preto podľa neho možno klasifikovať ako poplatok s rovnakým účinkom ako clo, ktorý je v rozpore s čl. 4 rozhodnutia asociačnej rady 1/95.

Spojené veci C-593/15 P a C-594/15 P Slovenská republika v. Európska komisia (25. 10. 2017)

C-599/15 P Rumunsko v. Európska komisia (25. 10. 2017)

„Odvolanie – Vlastné zdroje Európskej únie – Rozhodnutie 2007/436/ES – Finančná zodpovednosť členských štátov – Strata niektorých dovozných ciel – Povinnosť zaplatiť Európskej komisii sumu zodpovedajúcu strate – Žaloba o neplatnosť – Prípustnosť – List Európskej komisie – Pojem „napadnuteľný akt““

Slovensko a Rumunsko sa odvolali voči uzneseniam Všeobecného súdu³, ktorými odmietol ako neprípustné ich žaloby proti listom EK, ktorými od nich požadovala finančné prostriedky ako kompenzáciu za stratu tradičných vlastných zdrojov, ktoré neboli odvedené do rozpočtu EÚ. Konkrétne išlo clo, ktoré nebolo (údajne nemohlo byť) vybrané v Nemecku. Všeobecný súd sa podľa Súdneho dvora dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď sa uspokojil s preskúmaním právomocí autora sporných listov a v rozpore s judikatúrou neanalyzoval ich obsah. Napriek tomu však sporné listy vzhľadom na obsah, kontext a právomoci EK nepredstavovali podľa Súdneho dvora napadnuteľné akty, keďže nie sú spôsobilé vyvolávať záväzné právne účinky. Preto výrok napadnutých uznesení vyhodnotil ako správny a odvolania zamietol.

C-46/16 LS Customs Services (9. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Colná únia – Nariadenie (EHS) č. 2913/92 – Colný kódex Spoločenstva – Tovary, ktoré nie sú tovarmi Spoločenstva – Colný režim vonkajšieho tranzitu Spoločenstva – Odňatie tovaru, ktorý podlieha dovoznému clu, spod colného dohľadu – Určenie colnej hodnoty – Článok 29 ods. 1 – Podmienky uplatnenia metódy prevodnej hodnoty – Články 30 a 31 – Výber metódy určovania colnej hodnoty – Povinnosť colných orgánov odôvodniť zvolenú metódu“

Podľa Súdneho dvora sa metóda na určenie colnej hodnoty uvedená v čl. 29 ods. 1 Colného kódexu neuplatňuje vo vzťahu k tovarom, ktoré neboli predané na vývoz do EÚ. Podľa čl. 31 Colného kódexu v spojení s jeho čl. 6 ods. 3 sú colné orgány povinné uviesť v ich rozhodnutí určujúcim sumu dlžného dovozného cla dôvody, ktoré ich viedli k odmietnutiu metód určenia colnej hodnoty podľa čl. 29 a 30 Colného kódexu pred tým, než prijmú záver o uplatnení metódy podľa jeho čl. 31, ako aj údaje, na

³ Uznesenie Všeobecného súdu zo 14. septembra 2015 vo veci T-678/14 *Slovenská republika v. Európska komisia*, EU:T:2015:661, uznesenie Všeobecného súdu zo 14. septembra 2015 vo veci T-779/14 *Slovenská republika v. Európska komisia*, EU:T:2015:655 a uznesenie Všeobecného súdu zo 14. septembra 2015 vo veci T-784/14 *Rumunsko v. Európska komisia*, EU:T:2015:659.

základe ktorých sa vypočítala colná hodnota tovarov, aby tak umožnili dotknutej osobe posúdiť odôvodnenosť tohto rozhodnutia a rozhodnúť sa, či proti nemu podať opravný prostriedok. Príslušný orgán nie je pred odmietnutím uplatnenia metódy určenia colnej hodnoty podľa čl. 30 ods. 2 písm. a) Colného kódexu povinný požiadať výrobcu o poskytnutie informácií potrebných na uplatnenie tejto metódy, avšak je povinný využiť všetky informácie a databázy, ktoré má k dispozícii, ako aj umožniť dotknutým subjektom oznámiť mu všetky informácie, ktoré môžu prispieť k určeniu colnej hodnoty tovarov podľa tohto ustanovenia.

C-224/16 AEBTRI (22. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Colná únia – Vonkajší tranzit – Cestná preprava tovaru na podklade karnetu TIR – Článok 267 ZFEÚ – Právomoc Súdneho dvora vykladať články 8 a 11 dohovoru TIR – Neuvoľnenie operácie TIR – Zodpovednosť záručného združenia – Článok 8 ods. 7 dohovoru TIR – Povinnosť žiadať o zaplatenie súm podľa možnosti osobu alebo osoby, ktoré ich priamo dlhujú, pred uplatnením nároku voči záručnému združeniu – Vysvetlivky priložené k dohovoru TIR – Nariadenie (EHS) č. 2454/93 – Článok 457 ods. 2 – Colný kódex Spoločenstva – Články 203 a 213 – Osoby, ktoré tovar získali alebo prechovávali a ktoré si boli alebo si mali byť vedomé toho, že tovar bol odňatý spod colného dohľadu“

Počas medzinárodnej prepravy tovaru uskutočnenej na podklade karnetu TIR sa vyskytla nezrovnalosť, na základe ktorej bol od prepravcu vymáhaný colný dlh, dlh na neodvedenej DPH a úroky, pričom tieto dlžné sumy boli neskôr vymáhané aj od vnútroštátneho záručného združenia. Súdny dvor, odvolávajúc sa na charakter medzinárodných zmlúv uzatvorených alebo schválených EÚ ako aktov prijatých niektorou z inštitúcií EÚ, v prvom rade konštatoval svoju právomoc vykladať dotknuté články Colného dohovoru o medzinárodnej preprave tovaru na podklade karnetov TIR. Ďalej Súdny dvor posudzoval zodpovednosť záručných združení (orgánov zodpovedných za vydávanie a udržiavanie karnetov TIR) a konštatoval, že ručia spoločne a nerozdielne s hlavným dlžníkom. Od záručných združení tak možno vymáhať úhradu dlhov vzniknutých v colnom konaní aj pred tým, ako sa vyčerpajú všetky možnosti ich vymáhania voči priamemu dlžníkovi. Nakoniec Súdny dvor potvrdil, že príjemca tovaru nemá povinnosť osobne sa ubezpečiť, že prijatý tovar bol riadne predložený colnému úradu určenia. Pre určenie príjemcu tovaru ako solidárneho dlžníka nestačia len nepriame dôkazy a domnienky.

C. Oblasť: Dane

C-101/16 Paper Consult (19. 10. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Dane – Daň z pridanej hodnoty (DPH) – Smernica 2006/112/ES – Právo na odpočítanie dane – Podmienky výkonu – Článok 273 – Vnútroštátne opatrenia – Boj proti daňovým podvodom a únikom – Faktúra vystavená platiteľom, ktorého daňový úrad vyhlásil za „nečinného“ – Riziko podvodu – Odopretie práva na odpočítanie dane – Primeranosť – Odmietnutie zohľadniť dôkazy o neexistencii daňového podvodu alebo daňovej straty – Časové obmedzenie účinkov rozsudku, ktorý sa má vyhlásiť – Neexistencia“

Za účelom boja proti daňovým podvodom bola v Rumunsku zavedená verejná a na internete každej zdaniteľnej osobe prístupná evidencia nečinných platiteľov. Po zaradení subjektov do tejto evidencie

okrem iného v zásade nemajú príjemcovia ich služieb právo na odpočítanie DPH, čo žalobca napadol na súde. Súdny dvor rozhodol, že takáto vnútroštátna právna úprava je v rozpore so smernicou 2006/112, pokiaľ je odopretie práva na odpočítanie dane systematické a konečné a neumožňuje predloženie dôkazu o neexistencii podvodu alebo straty daňových príjmov, pretože ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie legitímneho cieľa sledovaného smernicou. Súdny dvor neobmedzil časové účinky rozsudku a uviedol, že na postoji EK ako takom, hoci uzavrela vo veci postup „EU Pilot“, nemožno zakladať legitímnu dôveru členského štátu o súlade úpravy s právom EÚ, pokiaľ z judikatúry vyplýva, že neexistuje žiadna vážna a objektívna právna neistota o dosahu relevantného práva EÚ.

C-90/16 The English Bridge Union (26. 10. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Zdaňovanie – Daň z pridanej hodnoty (DPH) – Smernica 2006/112/ES – Oslobodenie poskytovania služieb úzko súvisiacich so športom od dane – Pojem „šport“ – Činnosť vykazujúca fyzický prvok – Hra športový bridž“

Súdny dvor vykladal pojem „šport“ použitý v smernici o DPH v kontexte oslobodení od DPH. Dospel k záveru, že daný pojem sa má vykladať tak, že sa obmedzuje na činnosti, ktoré zodpovedajú bežnému zmyslu tohto pojmu a ktoré vykazujú nie nezanedbateľný fyzický prvok. Skutočnosť, že určitá ľudská činnosť je prospešná pre fyzické a mentálne zdravie, pretože núti človeka využívať logiku, pamäť a stratégiu, nemôže sama o sebe byť dostatočná na prijatie záveru, že takáto činnosť spadá pod pojem „šport.“ Preto ani športový bridž nemožno kvalifikovať ako „šport“ v zmysle smernice o DPH. Nemožno však vylúčiť, že turnaje športového bridžu by mohli spadať pod pojem „kultúrne služby“.

C-534/16 BB construct (26. 10. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Daň z pridanej hodnoty (DPH) – Smernica 2006/112/ES – Registrácia zdaniteľných osôb na DPH – Vnútroštátna právna úprava, ktorá ukladá povinnosť zložiť zábezpeku – Boj proti podvodom – Charta základných práv Európskej únie – Sloboda podnikania – Zásada zákazu diskriminácie – Zásada ne bis in idem – Zásada zákazu retroaktivity“

Toto konanie sa týkalo povinnosti zložiť zábezpeku na DPH v prípade personálneho prepojenia subjektu, ktorý povinne požiadal o registráciu na účely DPH, na iné subjekty s nedoplatkami na DPH. Súdny dvor sa zaoberal súladom inštitútu zábezpeky so smernicou o DPH, ako aj s Chartou základných práv EÚ a zásadami práva EÚ (sloboda podnikania, rovnosť zaobchádzania, *ne bis in idem* a zákaz retroaktivity). Okrem iného uznal, že účelom tohto inštitútu je riadny výber DPH a predchádzanie daňovým podvodom, avšak zdôraznil potrebu dodržania zásady proporcionality. Tá nemusí byť dodržaná, ak bude daňová zábezpeka neprimerane vysoká a nezohľadní sa napríklad riziko minulých, resp. budúcich nedoplatkov, či úloha osoby, ktorá personálne prepája subjekt povinný zložiť zábezpeku so subjektom s nedoplatkami, v oboch subjektoch. Daňová zábezpeka ďalej nepredstavuje trestnú sankciu, preto sa neuplatnia súvisiace zásady a ustanovenia Charty. Napokon, inštitút daňovej zábezpeky zasahuje do slobody podnikania, pričom vzhľadom na konkrétne okolnosti tento zásah môže byť neprimeraný. Či boli v konkrétnom prípade limity práva EÚ dodržané a daňová sankcia primeraná, musí posúdiť vnútroštátny súd.

C-552/16 Wind Innovation 1 (9. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Dane – Spoločný systém dane z pridanej hodnoty – Smernica 2006/112/ES – Zrušenie spoločnosti, ktoré vedie k jej výmazu zo zoznamu platiteľov dane z pridanej hodnoty (DPH) – Povinnosť vyčísliť DPH z existujúcich aktív a zaplatiť vyčíslenú DPH štátu – Zachovanie alebo zmena zákona existujúceho ku dňu pristúpenia k Európskej únii – Článok 176 druhý odsek – Vplyv na právo na odpočítanie – Článok 168“

Súdny dvor rozhodol, že smernica o DPH nebráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej nútený výmaz spoločnosti, ktorej zrušenie bolo nariadené súdom, zo zoznamu platiteľov DPH, vedie k povinnosti vyčísliť splatnú DPH alebo DPH zaplatenú na vstupe z existujúcich aktív ku dňu zrušenia tejto spoločnosti a zaplatiť ju štátu, pokiaľ táto spoločnosť po svojom zrušení už neuskutočňuje ekonomické transakcie. Smernica o DPH však bráni vnútroštátnej právnej úprave, podľa ktorej nútený výmaz takejto spoločnosti zo zoznamu platiteľov DPH vedie k uvedenej povinnosti, hoci spoločnosť počas svojej likvidácie naďalej uskutočňuje ekonomické transakcie, a ktorá právo na odpočítanie podmieňuje dodržaním tejto povinnosti.

C-298/16 Ispas (9. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Všeobecné zásady práva Únie – Právo na riadnu správu vecí verejných a právo na obhajobu – Daňová vnútroštátna právna úprava stanovujúca právo byť vypočutý a právo byť informovaný počas daňového správneho konania – Rozhodnutie o zdanení daňou z pridanej hodnoty vydané vnútroštátnymi daňovými orgánmi bez toho, aby poskytli daňovníkovi prístup k informáciám a dokumentom, ktoré boli podkladom uvedeného rozhodnutia“

Súdny dvor rozhodol, že v súlade so všeobecnou zásadou práva EÚ, ktorou je dodržiavanie práva na obhajobu, jednotlivec musí mať vo vnútroštátnych správnych konaniach týkajúcich sa kontroly a stanovenia vymeriavacieho základu DPH možnosť, aby mu boli na základe jeho žiadosti poskytnuté informácie a dokumenty obsiahnuté v správnom spise, ktoré správny orgán zohľadnil pri prijímaní rozhodnutia. Výnimku tvorí obmedzenie prístupu k uvedeným informáciám a dokumentom odôvodnené cieľmi všeobecného záujmu. Takýmito cieľmi môže byť najmä ochrana požiadaviek dôverného zaobchádzania alebo profesijného tajomstva, do ktorých by sa mohlo zasiahnuť v dôsledku poskytnutia prístupu k niektorým informáciám alebo dokumentom.

Spojené veci C-374/16 a C-375/16 Geissel a i. (15. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Dane – Daň z pridanej hodnoty (DPH) – Smernica 2006/112/ES – Článok 168 písm. a), článok 178 písm. a) a článok 226 bod 5 – Odpočet dane zaplatenej na vstupe – Údaje, ktoré musia byť povinne uvedené na faktúrach – Legitímna dôvera zdaniteľnej osoby, že sú splnené podmienky práva na odpočet“

Vnútroštátne daňové orgány dospeli k záveru, že neboli splnené podmienky pre odpočet DPH zaplatenej na vstupe podľa smernice o DPH, keďže faktúra o dodaní tovaru, na základe ktorej sa vykonal odpočet, uvádzala adresu sídla dodávateľa, na ktorej len preberá poštové zásielky, ale nevykonáva reálnu hospodársku činnosť. Súdny dvor však aplikujúc teleologický výklad smernice o DPH dospel k záveru, že predmetná smernica nevyžaduje, aby právo na odpočet DPH zaplatenej na vstupe

bolo podmienené tým, aby faktúra obsahovala adresu, na ktorej vystaviteľ faktúry vykonáva svoju hospodársku činnosť.

C-251/16 Cussens a i. (22. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Spoločný systém dane z pridanej hodnoty (DPH) – Šiesta smernica 77/388/EHS – Článok 4 ods. 3 písm. a) a článok 13 B písm. g) – Oslobodenie dodania budov a pozemkov, na ktorých stoja, s výnimkou definovanou v článku 4 ods. 3 písm. a) – Zásada zákazu zneužitia práva – Uplatniteľnosť v prípade neexistencie vnútroštátnych ustanovení preberajúcich túto zásadu – Zásady právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery“

Vlastníci nehnuteľností určených na predaj ich pred samotným predajom poskytli do dlhodobého nájmu. Medzi vlastníkami a daňovými orgánmi bolo sporné, či sa na predaj nehnuteľností má uplatniť DPH, keďže podľa vnútroštátnej úpravy mal DPH podliehať iba dlhodobý nájom, ktorý predstavoval tzv. „prvé dodanie“ podľa smernice o DPH. Na druhej strane však orgány verejnej moci argumentovali, že zmluvy o dlhodobom nájme nemali žiadny reálny hospodársky obsah a boli uzavreté s cieľom oslobodiť predaj nehnuteľností od DPH, čím malo dôjsť k zneužitiu práva. Súdny dvor predovšetkým rozhodol, že zákaz zneužitia práva sa ako všeobecná zásada práva EÚ má uplatniť bez ohľadu na existenciu konkrétneho ustanovenia vo vnútroštátnom práve, ktoré by túto zásadu vykonávalo. Zásady právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery takýmto uplatnením nebudú dotknuté, a to ani v konkrétnom prípade, kedy boli sporné transakcie realizované ešte pred rozsudkom vo veci *Halifax*⁴.

C-246/16 Di Maura (23. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Daň z pridanej hodnoty (DPH) – Základ dane – Šiesta smernica 77/388/EHS – Článok 11 C ods. 1 druhý pododsek – Obmedzenie práva na zníženie základu dane v prípade, ak druhá zmluvná strana nezaplatí – Voľná úvaha členských štátov pri prebratí – Primeraná doba predfinancovania podnikateľom“

Podľa talianskej právnej úpravy môže dodávateľ tovaru alebo služieb po vystavení faktúry upraviť základ DPH z dôvodu jej neuhradenia vtedy, ak príjemca faktúru neuhradí z dôvodu proti nemu vedeného konkurzného konania, pričom dodávateľ musí príslušným úradom preukázať neúspešnosť konkurzného konania. V Taliansku však konkurzné konania môžu trvať aj desať a viac rokov. Súdny dvor rozhodol, že členský štát nemôže podmieniť zníženie základu pre DPH v prípade neuhradenia faktúry neúspešnosťou konkurzného konania, ak takéto konanie môže trvať viac ako desať rokov.

C-42/17 M.A.S. a M.B. (5. 12. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Článok 325 ZFEÚ – Rozsudok z 8. septembra 2015, Taricco a. i. (C-105/14, EU:C:2015:555) – Trestné konanie týkajúce sa trestných činov v oblasti dane z pridanej hodnoty (DPH) – Vnútroštátna právna úprava stanovujúca premlčacie doby, ktoré môžu viesť k beztrestnosti trestných činov – Poškodenie finančných záujmov Európskej únie – Povinnosť neuplatniť

⁴ Rozsudok Súdneho dvora z 21. februára 2006 vo veci C-255/02 *Halifax a i.*, EU:C:2006:121.

akékoľvek ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré by mohlo ohroziť splnenie povinností, ktoré členským štátom ukladá právo Únie – Zásada zákonnosti trestných činov a trestov“

Talianske súdy mali v trestných konaniach vedených proti osobám obvineným zo spáchania vážnych podvodov pri DPH aplikovať zásady o ochrane dôležitých finančných záujmov EÚ vyjadrené Súdny dvorom v jeho prechádzajúcej judikatúre,⁵ podľa ktorej by sa talianske súdy mali podľa potreby zdržať uplatňovania pravidiel o premlčaní. Talianske súdy však vyslovili pochybnosť, či by uplatnenie príslušnej judikatúry v predmetných veciach nevedlo k porušeniu zásady zákonnosti trestných činov a zákazu retroaktivity. Súdny dvor potvrdil dôležitosť zásady zákonnosti trestných činov a trestných sankcií. Dospel k záveru, že pokiaľ sa vnútroštátny súd v trestných konaniach vedených proti osobám obvineným z trestných činov v oblasti DPH domnieva, že vykonanie povinnosti určenej v príslušnej predchádzajúcej judikatúre Súdneho dvora by bolo v rozpore so zásadou zákonnosti trestných činov a trestných sankcií, nie je povinný splniť túto povinnosť.

D. Oblasť: Doprava

C-195/16 I (26. 10. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Doprava – Vodičský preukaz – Smernica 2006/126/ES – Článok 2 ods. 1 – Vzájomné uznávanie vodičských preukazov – Pojem ‚vodičský preukaz‘ – Osvedčenie o zložení vodičskej skúšky (Certificat d’examen du permis de conduire, ďalej len ‚CEPC‘), ktoré oprávňuje držiteľa viesť motorové vozidlo na území členského štátu, ktorý ho vydal, dovtedy, kým mu nebude vydaný vodičský preukaz s konečnou platnosťou – Situácia, v ktorej držiteľ CEPC vedie motorové vozidlo v inom členskom štáte – Povinnosť uznať CEPC – Sankcie uložené držiteľovi CEPC za vedenie motorového vozidla mimo územia členského štátu, ktorý uvedený CEPC vydal – Proporcionalita“

Osoba s trvalým pobytom vo Francúzsku bola v Nemecku stíhaná za priestupok vedenia motorového vozidla bez vodičského preukazu, keďže sa preukázala iba osvedčením o zložení vodičskej skúšky vydaným podľa francúzskeho práva. Súdny dvor potvrdil, že členský štát môže odmietnuť uznať časovo obmedzené osvedčenie ako vo veci samej, pokiaľ toto osvedčenie nespĺňa požiadavky vzoru vodičského preukazu podľa smernice 2006/123 o vodičských preukazoch, a to aj za predpokladu, že držiteľ uvedeného osvedčenia spĺňa požiadavky stanovené uvedenou smernicou na vydanie vodičského preukazu. Pokiaľ ide o sankcie, Súdny dvor konštatoval, že uvalenie sankcie v situáciách ako vo veci samej v zásade nie je v rozpore s právom EÚ, ale len pod podmienkou, že táto sankcia nie je neprimeraná vo vzťahu k závažnosti dotknutého skutku, čo prináleží posúdiť vnútroštátnemu súdu. V tomto smere by skutočnosť, že dotknutá osoba bola držiteľom osvedčenia o absolvovaní vodičskej skúšky, mohla predstavovať poľahčujúcu okolnosť. Ďalej musí vnútroštátny súd posúdiť, aké skutočné riziko dotknutá osoba predstavovala pre cestnú premávku.

C-489/15 CTL Logistics (9. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Železničná doprava – Smernica 2001/14/ES – Poplatky za infraštruktúru – Spoplatňovanie – Vnútroštátny regulačný orgán dohliadajúci na súlad poplatkov za

⁵ Rozsudok Súdneho dvora z 8. septembra 2015 vo veci C-105/14 *Taricco a i.*, EU:C:2005:555.

infraštruktúru s touto smernicou – Zmluva o používaní železničnej infraštruktúry uzavretá medzi manažérom železničnej infraštruktúry a železničným podnikom – Zásada zákazu diskriminácie – Vrátenie poplatkov bez zásahu tohto orgánu a mimo konania o opravných prostriedkoch, v ktorom by vystupoval – Vnútroštátna právna úprava umožňujúca súdu v občianskoprávnom konaní stanoviť spravodlivú sumu v prípade poplatkov, ktoré sú v rozpore so spravodlivým zaobchádzaním“

Prejudiciálne otázky boli položené v spore, ktorý sa týka určitých poplatkov za zrušenie a zmenu, ktoré správca železničnej infraštruktúry jednostranne zahrnul do cenníka vlakových trás a ktoré sa uplatnia, keď si podnik železničnej dopravy želá vykonať zmenu alebo zrušenie objednanej vlakovej trasy. Žalujúci podnik železničnej dopravy podal žalobu na súd v Nemecku bez toho, aby sa obrátil na tieto účely na regulačný orgán. Súdny dvor rozhodol, že smernica 2011/14 bráni uplatňovaniu vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá stanovuje preskúmanie primeranosti poplatkov za používanie železničnej infraštruktúry všeobecnými súdmi v každom jednotlivom prípade, ako aj prípadnú možnosť zmeniť výšku týchto poplatkov bez ohľadu na dohľad, ktorý vykonáva regulačný orgán v súlade s čl. 30 tejto smernice.

E. Oblasť: Duševné, priemyselné a obchodné vlastníctvo

C-231/16 Merck (19. 10. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Nariadenie (ES) č. 207/2009 – Ochranná známka Európskej únie – Článok 109 ods. 1 – Občianskoprávne žaloby na základe ochranných známok Európskej únie a národných ochranných známok – Prekážka začatého konania – Pojem ‚rovnaký dôvod žaloby‘ – Používanie výrazu ‚Merck‘ v názvoch domén a na platformách sociálnych médií na internete – Žaloba založená na národnej ochrannej známke, v nadväznosti na ktorú bola podaná žaloba založená na ochrannej známke Európskej únie – Odmietnutie právomoci – Rozsah“

V tomto konaní sa Súdny dvor zaoberal problematikou príslušnosti súdov pri sporoch z ochranných známok. Sporná bola príslušnosť súdov podľa nariadenia Brusel I v spojení s nariadením o ochrannej známke EÚ v situácii, keď bola najprv v jednom členskom štáte podaná žaloba na základe práv k národnej ochrannej známke a neskôr v inom členskom štáte žaloba na základe práv k ochrannej známke EÚ. Súdny dvor sa predovšetkým zoberal podmienkou existencie „rovnakého dôvodu žaloby“. Tá je splnená, ak ide o spor medzi rovnakými účastníkmi konania a národná ochranná známka a ochranná známka EÚ sú na území dotknutých členských štátov zhodné. Prestáva byť splnená, ak v nadväznosti na čiastočné späťvzatie žaloby posledná uvedená zhoda prestane byť daná. Tiež platí, že súd, ktorý nebol príslušný ako prvý, má odmietnuť právomoc rozhodovať len o časti sporu týkajúcej sa územia členského štátu, ktorá je predmetom žaloby o porušenie práv podanej na prvom súde. Napokon platí, že súd, ktorý nebol príslušný ako prvý, má odmietnuť právomoc rozhodovať v prospech prvého súdu len vtedy, keď sú uvedené ochranné známky platné pre rovnaké tovary alebo služby.

C-381/16 Benjumea Bravo de Laguna (23. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Nariadenie (ES) č. 207/2009 – Ochranná známka Európskej únie – Článok 16 – Ochranné známky ako predmety vlastníctva – Zaobchádzanie s ochrannými známkami Európskej únie ako s národnými ochrannými známkami – Článok 18 – Prevod ochrannej

známky zapísanej na meno obchodného zástupcu alebo oprávneného zástupcu majiteľa ochrannej známky – Vnútroštátne ustanovenie dávajúce možnosť podať žalobu o určenie vlastníctva k vnútroštátnej ochrannej známke zapísanej na úkor práv majiteľa alebo v rozpore so zákonnou alebo zmluvnou povinnosťou – Zlučiteľnosť s nariadením č. 207/2009“

Proti majiteľovi ochrannej známky EÚ bolo pred vnútroštátnym súdom iniciované konanie podľa vnútroštátneho práva, v zmysle ktorého sa osoba poškodená zápisom ochrannej známky môže na súde domáhať určenia vlastníckeho práva k ochrannej známke. Žalovaný na svoju obranu uvádzal, že na ochrannú známku EÚ sa nemôže aplikovať vnútroštátny právny režim a keďže sa na daný skutkový stav nemôže aplikovať nariadenie 207/2009 o ochrannej známke EÚ, žaloba sa má zamietnuť. Súdny dvor však konštatoval, že uplatnenie predmetného vnútroštátneho pravidla v danej situácii nie je v rozpore s právom EÚ. Ochranná známka EÚ ako predmet vlastníctva sa okrem prípadov vymedzených v čl. 18 predmetného nariadenia musí považovať za národnú ochrannú známku, na ktorú je možné uplatniť príslušnú vnútroštátnu úpravu.

F. Oblasť: Hospodárska súťaž

Spojené veci C-427/16 a C-428/16 CHEZ Elektro Bulgaria (23. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Hospodárska súťaž – Slobodné poskytovanie služieb – Stanovenie minimálnej výšky odmeny profesijnou organizáciou advokátov – Zákaz priznať náhradu nižšej odmeny, ako je táto minimálna suma, daný súdu – Vnútroštátna právna úprava, ktorá považuje daň z pridanej hodnoty (DPH) za súčasť ceny služby poskytnutej pri výkone slobodného povolania“

Súdny dvor sa zaoberal výkladom smernice 77/249 na uľahčenie účinného výkonu slobody právnikov poskytovať služby a smernice 2006/112 o DPH. Bulharská Najvyššia advokátska rada určuje minimálnu sadzbu odmien, ktoré môžu advokáti požadovať od klientov za poskytovanie právnych služieb. Súdny dvor priznať nižšiu náhradu odmien za služby advokáta, ako je stanovená minimálne sadzba. Súdny dvor posudzoval súlad uvedených opatrení s právom hospodárskej súťaže. Okrem iného konštatoval, že predmetnú profesijnú organizáciu treba považovať za združenie podnikov podľa čl. 101 ZFEÚ a že ňou prijaté opatrenia stanovujúce minimálnu sadzbu odmeny sú spôsobilé obmedziť hospodársku súťaž. Vnútroštátnemu súdu prináleží overiť, či tieto opatrenia sledujú legitímny cieľ a nejdú nad rámec toho, čo je nevyhnutné pre dosiahnutie tohto cieľa. Napokon Súdny dvor konštatoval, že vnútroštátna právna úprava, ktorá stanovuje, že DPH je neoddeliteľnou súčasťou odmeny advokáta, je v rozpore so smernicou o DPH, pokiaľ to má za následok dvojité zdanenie takejto odmeny na účely DPH.

C-671/15 APVE a i. (14. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Spoločná poľnohospodárska politika – Článok 42 ZFEÚ – Nariadenie (ES) č. 2200/96 – Nariadenie (ES) č. 1182/2007 – Nariadenie (ES) č. 1234/2007 – Protisúťažné postupy – Článok 101 ZFEÚ – Nariadenie č. 26 – Nariadenie (ES) č. 1184/2006 – Organizácie výrobcov – Združenia organizácií výrobcov – Úlohy týchto organizácií a združení – Postup spočívajúci v určovaní minimálnych predajných cien – Postup spočívajúci v zosúladení týkajúcom sa množstiev uvedených na trh – Postup spočívajúci vo výmene strategických informácií – Francúzsky trh s čakankou“

Súdny dvor posudzoval, či dohody týkajúce sa spoločného určovania minimálnej predajnej ceny čakanky, výmeny strategických informácií či zosúladovania množstiev dodaných na trh majú byť vyňaté spod pôsobnosti ustanovení o zákaze kartelov vzhľadom na ciele spoločnej poľnohospodárskej politiky. Pripomenul, že takéto dohody v rámci jednej organizácie výrobcov (OV) alebo jedného združenia organizácií výrobcov (ZOV) v zásade nie sú v rozpore s právom EÚ. Spresnil však, že predmetné dohody nemôžu byť vyňaté spod čl. 101 ZFEÚ, ak boli uzavreté medzi rôznymi OV alebo ZOV alebo medzi subjektmi, ktoré členským štátom neboli uznané na účely plnenia cieľa stanoveného normotvorcom EÚ v rámci spoločnej organizácie dotknutého trhu. Uvedené dohody musia zostať v rámci jednej OV alebo ZOV. Zároveň pripomenul, že striktnou podmienkou pre vyňatie spod čl. 101 ZFEÚ je, že dotknuté postupy musia byť nevyhnutné pre plnenie cieľov určených OV alebo ZOV v súlade s právom EÚ.

C-547/16 Gasorba (23. 11. 2017)

„Hospodárska súťaž – Článok 101 ZFEÚ – Dohody medzi podnikmi – Obchodné vzťahy medzi prevádzkovateľmi čerpacích staníc a petrochemickými spoločnosťami – Dlhodobá dohoda o výhradnom odbere pohonných látok – Rozhodnutie, ktorým Európska komisia vyhlási záväzky podniku za záväzné – Rozsah záväznosti rozhodnutia Komisie o záväzkoch pre vnútroštátne súdy – Článok 9 ods. 1 a článok 16 ods. 1 nariadenia (ES) č. 1/2003“

V zmluve o dlhodobom nájme čerpacej stanice bola nájomcovi stanovená povinnosť výhradného odberu tovaru od prenajímateľa. Proti prenajímateľovi, ktorý obdobné zmluvy pravidelne uzatváral, iniciovala EK konanie pre podozrenie z porušovania súťažného práva, výsledkom čoho bolo, že prenajímateľ prijal záväzky smerujúce k ukončeniu sporných praktík a tieto záväzky boli rozhodnutím EK vyhlásené za záväzné. Nájomcovia sa obrátili na vnútroštátny súd pre určenie neplatnosti nájomnej zmluvy a priznanie náhrady škody. Vznikol spor o to, či rozhodnutie EK o záväzkoch bráni vnútroštátnemu súdu, aby nájomnú zmluvu vyhlásil za neplatnú pre jej rozpor s čl. 101 ZFEÚ. Súdny dvor rozhodol, že rozhodnutie EK o záväzkoch nebráni vnútroštátnym súdom preskúmať súlad dohôd s pravidlami hospodárskej súťaže a prípadne ich podľa čl. 101 ods. 2 ZFEÚ vyhlásiť za neplatné.

C-230/16 Coty Germany (6. 12. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Hospodárska súťaž – Kartely – Článok 101 ods. 1 ZFEÚ – Selektívna distribúcia luxusných kozmetických výrobkov – Ustanovenie zakazujúce distribútorom využívať v rámci internetového predaja neautorizovanú tretiu stranu – Nariadenie (EÚ) č. 330/2010 – Článok 4 písm. b) a c)“

Súdny dvor spresnil, že systém selektívnej distribúcie luxusných výrobkov, v rámci ktorého dodávateľ luxusných výrobkov kladie na autorizovaných distribútorov týchto výrobkov prísne podmienky a obmedzenia týkajúce sa foriem predaja s cieľom zachovania luxusného dojmu výrobkov, nie je v rozpore s čl. 101 ZFEÚ za splnenia istých podmienok. Ďalej konštatoval, že zákaz využívať pri internetovom predaji navonok viditeľným spôsobom platformy tretích strán, ktorý bol v zmluvách medzi dodávateľom a autorizovanými predajcami dohodnutý, neodporuje súťažnému právu EÚ, pokiaľ toto zmluvné ustanovenie má za cieľ zachovať luxusný dojem výrobkov, uplatňuje sa jednotným spôsobom a nediskriminačne na všetkých autorizovaných distribútorov a je primerané vo vzťahu k sledovanému cieľu, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu. Súdny dvor naznačil, že nie je ani

vylúčené, aby sa na toto ustanovenie vzťahovala skupinová výnimka podľa nariadenia EK 330/2010 o uplatňovaní čl. 101 ZFEÚ, keďže nepredstavuje obmedzenie okruhu zákazníkov ani obmedzenie pasívnych predajov konečným užívateľom.

G. Oblasť: Migračná politika

C-201/16 Shiri (25. 10. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Nariadenie (EÚ) č. 604/2013 – Určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov – Článok 27 – Opravný prostriedok – Rozsah súdneho preskúmania – Článok 29 – Lehota na vykonanie odovzdania – Nevykonanie odovzdania v stanovenej lehote – Povinnosti zodpovedného členského štátu – Prechod zodpovednosti – Požiadavka rozhodnutia zodpovedného členského štátu“

Rakúske orgány odmietli žiadosť o medzinárodnú ochranu podanú žiadateľom, ktorý na územie EÚ vstúpil cez Bulharsko, kde podal prvú žiadosť o medzinárodnú ochranu, a nariadili odovzdanie žiadateľa do Bulharska, avšak k odovzdaniu nedošlo v stanovenej šesťmesačnej lehote. Súdny dvor konštatoval, že s márnym uplynutím lehoty na odovzdanie je spojený prechod zodpovednosti za posúdenie žiadosti na žiadajúci členský štát, a to aj vtedy, keď zodpovedný členský štát nevyjadrí odmietavý postoj k prevzatíu alebo spätnému prijatiu žiadateľa. Zároveň musí byť žiadateľovi poskytnutý účinný a rýchly opravný prostriedok, ktorý mu umožní odvolať sa na uplynutie tejto šesťmesačnej lehoty. Táto požiadavka je splnená, ak žiadateľ má takúto možnosť v rámci opravného prostriedku proti rozhodnutiu o odovzdaní, t. j. môže sa vo svojom odvolaní dovolávať skutočnosti, ktoré nastali po prijatí tohto rozhodnutia.

C-636/16 López Pastuzano (7. 12. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Právne postavenie štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sú osobami s dlhodobým pobytom – Smernica 2003/109/ES – Článok 12 – Prijatie rozhodnutia o vyhostení voči osobe s dlhodobým pobytom – Skutočnosti, ktoré sa majú zohľadniť – Vnútroštátna právna úprava – Nezohľadnenie týchto skutočností – Zlučiteľnosť“

Vec sa týkala podmienok možnosti členských štátov vyhostiť zo svojho územia osoby s povolením na dlhodobý pobyt na tomto území. Španielske vnútroštátne právo rozoznávalo dva režimy vyhostenia – vyhostenie ako sankcia v správnom konaní alebo vyhostenie ako dôsledok odsúdenia v trestnom konaní. V prípade vyhostenia ako dôsledku odsúdenia v trestnom konaní vnútroštátne orgány neaplikovali ustanovenia o ochrane osôb s dlhodobým pobytom a vyhostenie nariadili automaticky, bez individuálneho preskúmania špecifických okolností. Súdny dvor však rozhodol, že podmienky ochrany štátneho príslušníka tretej krajiny s dlhodobým pobytom v EÚ proti vyhosteniu sa musia uplatniť na všetky rozhodnutia o vyhostení nezávisle od ich právnej povahy alebo formy.

H. Oblasť: Občianstvo EÚ

C-165/16 Lounes (14. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Občianstvo Únie – Článok 21 ZFEÚ – Smernica 2004/38/ES – Oprávnené osoby – Dvojaká štátna príslušnosť – Občan Únie, ktorý nadobudol štátne občianstvo hostiteľského členského štátu, pričom si súčasne ponechal svoje pôvodné štátne občianstvo – Právo štátneho príslušníka tretieho štátu, ktorý je rodinným príslušníkom tohto občana, na pobyt v tomto členskom štáte“

Alžírskemu štátnemu príslušníkovi nebolo udelené povolenie na pobyt vo Veľkej Británii, hoci argumentoval, že je rodinným príslušníkom občana EÚ. Manželka žiadateľa bola totiž španielskou štátnou príslušníčkou, ktorá natrvalo odišla do Veľkej Británie, kde ešte pred uzavretím manželstva so žiadateľom získala popri španielskom aj britské štátne občianstvo. Príslušné orgány preto rozhodli, že naturalizáciou manželka žiadateľa stratila status „oprávnenej osoby“ podľa smernice o voľnom pohybe občanov EÚ a ich rodinných príslušníkov a žiadateľ tak nemôže mať odvodené právo na pobyt vo Veľkej Británii podľa práva EÚ. Súdny dvor potvrdil, že príslušná smernica už nemôže byť základom uvedeného odvodeného práva. Dospel však k záveru, že čl. 21 ZFEÚ vyžaduje, aby občan EÚ mohol pokračovať v rodinnom živote, ktorý už viedol so svojím manželským partnerom v členskom štáte EÚ, aj vtedy, ak už nadobudol štátne občianstvo tohto štátu. Čl. 21 ZFEÚ preto tvorí základ uvedeného odvodeného práva.

I. Oblasť: Ochrana spotrebiteľa

Spojené veci C-596/15 P a C-597/15 P Bionorica a i. v. Európska komisia (23. 11. 2017)

„Odvolanie – Verejné zdravie – Ochrana spotrebiteľa – Nariadenie (ES) č. 1924/2006 – Zdravotné tvrdenia o potravinách – Článok 13 ods. 3 – Zoznam povolených zdravotných tvrdení o potravinách – Rastlinné látky – Pozastavené zdravotné tvrdenia – Žaloba na nečinnosť – Článok 265 ZFEÚ – Zaujatie stanoviska zo strany Európskej komisie – Záujem na konaní – Aktívna legitímácia“

Spoločnosť, ktorá vyrába lieky, a spoločnosť, ktorá poskytuje komplexnú škálu služieb odvetviu zdravotníctva, podali na Všeobecný súd žaloby na určenie nečinnosti EK v oblasti hodnotenia zdravotných tvrdení rastlinných látok. Všeobecný súd obe žaloby zamietol.⁶ Konštatoval, že EK zverejnila informáciu o dôvodoch pozastavenia hodnotenia niektorých zdravotných tvrdení a neskôr o povolení aspoň čiastočného zoznamu zdravotných tvrdení o rastlinných látkach. Tým EK zaujala stanovisko, takže nebola nečinná. Súdny dvor sa síce úplne nestotožnil s uvedeným právnym posúdením Všeobecného súdu, avšak v konečnom dôsledku dospel k záveru o neexistencii právneho záujmu žalobkýň. Jedno z odvolaní preto odmietol ako neprípustné. Druhé odvolanie síce pripustil, no

⁶Uznesenie Všeobecného súdu zo 16. septembra 2015 vo veci T-619/14 *Bionorica v. Európska komisia*, EU:T:2015:723 a uznesenie Všeobecného súdu zo 16. septembra 2015 vo veci T-620/14 *Diapharm v. Európska komisia*, EU:T:2015:714.

žalobu na prvom stupni posúdil ako neprípustnú, keďže v čase podania žaloby táto spoločnosť vyrábala iba rastlinné lieky, na ktoré sa nevzťahuje príslušná právna úprava o zdravotných tvrdeniach.

C-598/15 Banco Santander (7. 12. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 93/13/EHS – Spotrebiteľské zmluvy – Nekalé podmienky – Oprávnenia vnútroštátneho súdu – Efektivita ochrany priznanej spotrebiteľom – Zmluva o hypotekárnom úvere – Konanie o mimosúdny výkon hypotekárneho záložného práva – Zjednodušené súdne konanie o uznanie vecných práv osoby, ktorej bol udelený príklep“

Podľa španielskeho práva možno na základe podnetu veriteľa uskutočniť výkon hypotekárneho záložného práva mimosúdnym predajom založeného majetku (najmä prostredníctvom notárskej dražby) v prípade, že zmluva o úvere obsahuje zákonom predpísané náležitosti, okrem iného aj explicitný súhlas veriteľa a dlžníka s tým, že sa podrobia mimosúdnemu výkonu záložného práva. V druhej fáze konania môže osoba, ktorá v dražbe nadobudla vlastnícke právo k založenej nehnuteľnosti, iniciovať tzv. konanie o „odovzdanie“ nehnuteľnosti a domáhať sa, aby sa z nej hypotekárny dlžník odsťahoval. Súdny dvor rozhodol, že smernica o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa neaplikuje na takéto konanie o „odovzdanie“. Bola by totiž ohrozená právna istota tretích osôb, ak by v takomto konaní hypotekárny dlžník mohol proti novému vlastníkovi založenej nehnuteľnosti vzniesť námietky založené na údajnej neplatnosti ustanovení hypotekárnej zmluvy, najmä ak spotrebiteľ v priebehu predchádzajúcej fázy konania nevyužil právne prostriedky na svoju obranu.

J. Oblasť: Sloboda usadiť sa

C-106/16 POLBUD – WYKONAWSTWO (25. 10. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Sloboda usadiť sa – Cezhraničná zmena spoločnosti – Premiestnenie registrovaného sídla bez premiestnenia skutočného sídla – Odmietnutie výmazu z obchodného registra – Vnútroštátna právna úprava podmieňujúca výmaz z obchodného registra zrušením spoločnosti s likvidáciou – Pôsobnosť slobody usadiť sa – Obmedzenie slobody usadiť sa – Ochrana záujmov veriteľov, menšinových spoločníkov a zamestnancov – Boj proti zneužívajúcim konaniam“

Obchodná spoločnosť, ktorá premiestnila svoje sídlo z Poľska do Luxemburska, požiadala poľský obchodný register o svoj výmaz z registra. Táto žiadosť bola odmietnutá aj z dôvodu, že príslušná legislatíva podmieňovala výmaz riadnym vykonaním likvidácie spoločnosti. Súdny dvor v prvom rade konštatoval, že sloboda usadiť sa zahŕňa aj právo spoločnosti zmeniť svoju pôvodnú právnu formu tak, že sa stane spoločnosťou zriadenou podľa právneho poriadku štátu, do ktorého premiestňuje svoje sídlo. Výkonu tohto práva nemôže brániť skutočnosť, že spoločnosť vykonáva hospodársku činnosť predovšetkým v štáte jej pôvodného sídla. Vnútroštátna legislatíva, ktorá od spoločnosti premiestňujúcej sídlo vyžaduje vykonanie likvidácie, je v rozpore so slobodou usadiť sa, keďže ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné pre dosiahnutie cieľa ochrany verejných záujmov (ochrany veriteľov, menšinových akcionárov a pod.), čím nespĺňa podmienku proporcionality.

K. Oblasť: Sociálna politika

C-409/16 Kalliri (18. 10. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Sociálna politika – Smernica 76/207/EHS – Rovnosť zaobchádzania s mužmi a ženami vo veciach zamestnanosti a povolania – Diskriminácia na základe pohlavia – Prijímacie skúšky na policajnú školu členského štátu – Právna úprava tohto členského štátu ukladajúca všetkým uchádzačom, ktorí sa chcú zúčastniť týchto prijímacích skúšok, požiadavku minimálnej telesnej výšky“

Uchádzačka o štúdium na policajnej akadémii v Grécku bola odmietnutá preto, že svojou výškou nespĺňala stanovené minimálne kritériá. Súdny dvor uznal, že takto nastavené zákonné kritériá môžu predstavovať diskrimináciu na základe pohlavia, keďže je oveľa väčšia pravdepodobnosť, že negatívne ovplyvnia ženské uchádzačky. O protiprávnu diskrimináciu nepôjde, pokiaľ sa preukáže, že takéto opatrenie sleduje legitímny cieľ a je primerané sledovanému cieľu, čo musí posúdiť vnútroštátny súd. Pritom platí, že v zásade možno akceptovať argument, že výkon policajnej služby vyžaduje istú fyzickú zdatnosť. Rovnaká úroveň zdatnosti však nemusí byť vyžadovaná pre všetky funkcie v policajnom zbore. Tiež platí, že jediným kritériom pre zhodnotenie fyzickej zdatnosti nie je len telesná výška.

C-200/16 Securitas (19. 10. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 2001/23/ES – Článok 1 ods. 1 – Prevod podniku alebo prevádzkarne – Zachovanie práv zamestnancov – Povinnosť nadobúdateľa prevziať zamestnancov – Poskytovanie strážnych a bezpečnostných služieb zo strany podniku – Verejné obstarávanie – Zadanie zákazky inému uchádzačovi – Neprevzatie zamestnancov – Vnútroštátne ustanovenie vylučujúce z pojmu prevod podniku alebo prevádzkarne stratu zákazníka hospodárskeho subjektu v dôsledku zadania zákazky inému subjektu“

V tejto veci zadávateľ zákazky vypovedal zmluvu o poskytovaní dozoru a strážnych služieb vo svojich zariadeniach, uzavretú s určitým podnikom, a následne uzavrel novú zmluvu na poskytovanie týchto služieb s iným podnikom, ktorý odmietal prevziať zamestnancov prvého uvedeného podniku. Súdny dvor rozhodol, že podľa čl. 1 ods. 1 písm. a) smernice 2001/23 sa na danú situáciu vzťahuje pojem „prevod podnik[u] alebo závod[u]“ v zmysle tohto ustanovenia, pokiaľ druhý uvedený podnik prevzal vybavenie nevyhnutné na poskytovanie uvedených služieb. V dôsledku toho prislúcha vnútroštátnemu súdu, aby s prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti transakcie vo veci samej posúdil, či sa táto transakcia musí považovať za prevod podniku v zmysle smernice 2001/23. Súdny dvor ďalej rozhodol, že čl. 1 ods. 1 uvedenej smernice bráni vnútroštátnej (portugalskej) právnej úprave, podľa ktorej strata zákazníka hospodárskeho subjektu v dôsledku zadania zákazky na poskytovanie služieb inému subjektu nepatrí do pôsobnosti pojmu „prevod podnik[u] alebo závod[u]“ v zmysle tohto článku.

C-531/15 Otero Ramos (19. 10. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 92/85/EHS – Článok 4 ods. 1 – Ochrana bezpečnosti a zdravia pracovníkov – Dojčiaca pracovníčka – Hodnotenie rizík spojených s pracovným

miestom – Spochybnenie dotknutou pracovníčkou – Smernica 2006/54/ES – Článok 19 – Rovnosť zaobchádzania – Diskriminácia na základe pohlavia – Dôkazné bremeno“

Zamestnankyňa pred vnútroštátnym súdom žiadala konštatovanie pochybenia svojho zamestnávateľa pri hodnotení rizík, ktorým mala byť ako dojčiacia matka vystavená pri svojej práci. Súdny dvor konštatoval, že na uvedenú situáciu možno aplikovať relevantné ustanovenia smernice o vykonávaní zásady rovnosti príležitostí a rovnakého zaobchádzania s mužmi a ženami vo veciach zamestnanosti a povolania. Uvedenú smernicu pritom vyložil tak, že dotknutá pracovníčka unesie svoje dôkazné bremeno, ak preukáže skutočnosti, ktoré môžu nasvedčovať tomu, že hodnotenie rizík, ktoré predstavuje jej pracovné miesto, bolo vykonané v rozpore s pravidlami v oblasti bezpečnosti a ochrany zdravia tehotných pracovníčok pri práci a umožňujú domnievať sa, že došlo k priamej diskriminácii na základe pohlavia. Naopak, zamestnávateľ musí preukázať, že hodnotenie rizík bolo vykonané v súlade s právom a že nedošlo k porušeniu zásady diskriminácie.

C-98/15 Espadas Recio (9. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 97/81/ES – Rámcová dohoda UNICE, CEEP a ETUC o práci na kratší pracovný čas – Doložka 4 – Pracovníci mužského a ženského pohlavia – Rovnosť zaobchádzania v oblasti sociálneho zabezpečenia – Smernica 79/7/EHS – Článok 4 – Pracovník na kratší pracovný čas vertikálneho typu – Dávky v nezamestnanosti – Vnútroštátna právna úprava, ktorá vylučuje doby poistenia za neodpracované dni na účely stanovenia obdobia poskytovania dávky“

Španielske orgány sociálneho zabezpečenia pri určovaní výšky príspevku v nezamestnanosti odmietli uznať dni, počas ktorých zamestnankyňa vykonávajúca vertikálnu prácu na krátky pracovný čas (t. j. pracujúca iba niekoľko dní v týždni) nepracovala, za dni, za ktoré bolo odvedené poistenie. Súdny dvor naznačil, že možno dôvodne predpokladať, že takéto systémové znevýhodnenie sa viac dotýka žien, keďže podľa vnútroštátneho súdu tvoria prevažnú väčšinu pracovníkov vykonávajúcich vertikálnu prácu na krátky pracovný čas. Pokiaľ sa preukáže, že väčšinu pracovníkov na kratší pracovný čas vertikálneho typu tvoria ženy, na ktoré má dotknutá právna úprava negatívny vplyv, táto právna úprava bude v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania s mužmi a ženami vo veciach sociálneho zabezpečenia.

C-306/16 Maio Marques da Rosa (9. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Bezpečnosť a ochrana zdravia pracovníkov – Smernica 2003/88/ES – Článok 5 – Čas odpočinku v týždni – Vnútroštátna právna úprava stanovujúca aspoň jeden deň odpočinku za obdobie siedmich dní – Obdobie viac ako šiestich po sebe idúcich pracovných dní“

Súdny dvor sa zaoberal otázkou, či deň na odpočinok za každé obdobie siedmich dní, na ktorý má zamestnanec nárok podľa smernice o organizácii pracovného času, musí byť poskytnutý najneskôr v deň, ktorý nasleduje po období šiestich po sebe nasledujúcich pracovných dní. Predmetná smernica totiž nestanovuje presný moment, kedy toto minimálne obdobie odpočinku má byť poskytnuté. Súdny dvor usúdil, že členské štáty majú istú mieru flexibility pri výbere uvedeného momentu. Právo EÚ nevyžaduje, aby 24-hodinové minimálne obdobie nepretržitého odpočinku v týždni bolo poskytnuté

najneskôr v deň, ktorý nasleduje po období šiestich po sebe idúcich pracovných dní, ale tento deň odpočinku musí byť poskytnutý v rámci každého obdobia siedmich dní.

C-214/16 King (29. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Bezpečnosť a ochrana zdravia pracovníkov – Smernica 2003/88/ES – Organizácia pracovného času – Článok 7 – Náhrada za nevyčerpanú dovolenku vyplatená pri skončení pracovného pomeru – Vnútroštátna právna úprava zaväzujúca pracovníka, aby si vyčerpal dovolenku za kalendárny rok bez toho, aby bola určená náhrada mzdy za túto dovolenku“

Spoločnosť odmietla poskytnúť platenú dovolenku za kalendárny rok osobe, ktorá voči spoločnosti nebola v klasickom pracovnoprávnom vzťahu, ale pracovala pre spoločnosť na základe iného zmluvného vzťahu ako samostatne zárobkovo činná osoba. Súdny dvor pri posúdení tejto veci vychádzal zo záveru vnútroštátneho súdu, podľa ktorého sa dotknutá osoba má považovať za pracovníka v zmysle smernice 2003/88. Pripomenul, že právo na platenú dovolenku za kalendárny rok sa musí považovať za mimoriadne dôležitú zásadu práva EÚ. Každá činnosť zamestnávateľa, ktorá odrádza pracovníka čerpať takúto dovolenku, vrátane neposkytovania odmeny počas dovolenky, je v rozpore s účelom práva na dovolenku. V súvislosti s výkonom práva na účinnú ochranu Súdny dvor konštatoval, že vnútroštátne právo nesmie od pracovníka požadovať, aby musel najprv čerpať dovolenku bez náhrady mzdy a až potom na súde uplatniť nárok na zaplatenie náhrady mzdy za dovolenku. Napokon, vo veci kumulácie dovolenky Súdny dvor konštatoval, že zamestnávateľ, ktorý znemožní pracovníkovi vykonať jeho právo na dovolenku, je povinný znášať následky (t. j. prípadný negatívny efekt spojený s kumulovaním dovolenky).

L. Oblasť: Spoločná obchodná politika

C-389/15 Európska komisia v. Rada EÚ (25. 10. 2017)

„Žaloba o neplatnosť – Rozhodnutie Rady, ktorým sa povoľuje začatie rokovaní o revidovanej Lisabonskej dohode o ochrane označení pôvodu a zemepisných označení – Článok 3 ods. 1 ZFEÚ – Výlučná právomoc Únie – Spoločná obchodná politika – Článok 207 ods. 1 ZFEÚ – Obchodné aspekty duševného vlastníctva“

EK sa domáhala neplatnosti rozhodnutia Rady, ktoré sa týkalo rokovaní o revízii Lisabonskej dohody o ochrane označení pôvodu a zemepisných označení. Súdny dvor žalobe EK vyhovel. Potvrdil, že Lisabonská dohoda a dojednanie jej revízie patria do výlučnej právomoci EÚ v oblasti spoločnej obchodnej politiky, a to vzhľadom na špecifickú súvislosť s medzinárodným obchodom – účel spočívajúci v uľahčení alebo úprave obchodu medzi EÚ a tretími štátmi a spôsobilosť mať priamy a bezprostredný účinok na tento obchod. Aj právny základ zvolený Radou bol preto nesprávny, pričom Súdny dvor odmietol, že by išlo iba o formálnu vadu napadnutého rozhodnutia bez substantívnych dopadov. Napokon Súdny dvor vyhovel návrhu EK a zachoval účinky napadnutého rozhodnutia do prijatia nového rozhodnutia Rady v rozumnom čase, nie dlhšom ako šesť mesiacov.

M. Oblasť: Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika

C-598/16 P Viktor Fedorovych Yanukovych v. Rada EÚ (19. 10. 2017)

C-599/16 P Oleksander Viktorovych Yanukovych v. Rada EÚ (19. 10. 2017)

„Odvolanie – Reštriktívne opatrenia prijaté s ohľadom na situáciu na Ukrajine – Zoznam osôb, subjektov a orgánov, na ktoré sa vzťahuje zmrazenie finančných prostriedkov a ekonomických zdrojov – Zaradenie mena odvolateľa“

Všeobecný súd zrušil zmrazenie finančných prostriedkov Viktora Janukovyča, bývalého prezidenta Ukrajiny, ako aj jeho syna Oleksandra Janukovyča, na obdobie od 6. marca 2014 do 5. marca 2015 z dôvodu nesplnenia podmienok zápisu do zoznamu a potvrdil zmrazenie ich finančných prostriedkov od 6. marca 2015 do 6. marca 2016 z dôvodu voči nim vedeného trestného konania za spreneveru verejných finančných prostriedkov alebo aktív.⁷ Súdny dvor rozhodol, že pochybnosti o nestrannosti ukrajinského súdnictva, ktoré Janukovyčovci vyjadrili v odvolaní, nie sú dostatočné na spochybnenie obvinení voči nim, ani na preukázanie, že by ich osobitná situácia bola ovplyvnená problémami vzťahujúcimi sa na ukrajinské súdnictvo. Preto potvrdil zmrazenie ich finančných účtov v období od 6. marca 2015 do 6. marca 2016. Vzhľadom na osobitne podrobný charakter obvinení voči nim je zmrazenie ich finančných prostriedkov v súlade s kritériami zápisu do zoznamu, ako sú vykladané vzhľadom na cieľ posilniť a podporiť právny štát na Ukrajine.

C-423/16 P HX v. Rada EÚ (9. 11. 2017)

„Odvolanie – Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika – Reštriktívne opatrenia prijaté voči Sýrskej arabskej republike – Reštriktívne opatrenia prijaté voči osobe uvedenej v prílohe rozhodnutia – Predĺženie platnosti tohto rozhodnutia v priebehu konania pred Všeobecným súdom Európskej únie – Návrh na úpravu žaloby podaný počas pojednávania, a nie samostatným písomným podaním – Článok 86 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu – Bulharská jazyková verzia – Zrušenie pôvodného rozhodnutia, ktorým bola dotknutá osoba zapísaná do zoznamu osôb podliehajúcich reštriktívnym opatreniam, Všeobecným súdom – Skončenie platnosti rozhodnutia o predĺžení – Trvanie predmetu návrhu na úpravu žaloby“

Svojím odvolaním sa HX domáhal zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu⁸ o zamietnutí jeho návrhu na úpravu žaloby z dôvodu nedodržania podmienok rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, čomu Súdny dvor vyhovel. Podľa neho nemožno vylúčiť, že zástupca odvolateľa považoval pre nejasnosť rokovacieho poriadku Všeobecného súdu v bulharčine, ktorá bola jazykom konania, prednesenie návrhu na úpravu žaloby na ústnom pojednávaní za prípustné. Bolo by v rozpore s právom osôb podliehajúcich súdnej právomoci obrátiť sa na súd EÚ v tom z úradných jazykov, ktorý si zvolia, ak by sa od nich očakávalo, že sa budú odvolávať na všetky jazykové znenia uvedeného rokovacieho

⁷ Rozsudok Všeobecného súdu z 15. septembra 2016 vo veci T-346/14 *Viktor Fedorovych Yanukovych v. Rada EÚ*, EU:T:2016:497.

Rozsudok Všeobecného súdu z 15. septembra 2016 vo veci T-348/14 *Oleksander Viktorovych Yanukovych v. Rada EÚ*, EU:T:2016:508.

⁸ Rozsudok Všeobecného súdu z 2. júna 2016 vo veci T-723/14 *HX v. Rada EÚ*, EU:T:2016:332.

poriadku. Preto Všeobecný súd neoprávnene zamietol návrh na úpravu žaloby ako neprípustný len preto, že nebol podaný samostatným písomným podaním, pričom HX nevyzval, aby túto vadu odstránil.

N. Oblasť: Štátna pomoc

C-640/16 P Greenpeace Energy v. Európska komisia (10. 10. 2017)

„Odvolanie – Článok 181 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora – Štátna pomoc – Žaloba o neplatnosť – Článok 263 ZFEÚ – Prípustnosť – Plánovaná pomoc Spojeného kráľovstva pre časť C jadrovej elektrárne Hinkley Point – Rozhodnutie, ktorým sa pomoc vyhlasuje za zlučiteľnú s vnútorným trhom – Žalobca, ktorý nie je osobne dotknutý“

Niekoľko nemeckých výrobcov elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov napadlo rozhodnutie EK, ktorým vyhlásila pomoc pre britskú jadrovú elektrárňu Hinkley Point C za zlučiteľnú s vnútorným trhom. Všeobecný súd žalobu odmietol ako neprípustnú kvôli chýbajúcej aktívnej legitimácii žalobcov.⁹ Súdny dvor odmietol námietku neprípustnosti EK a odvolanie označil za prípustné. Uznesením však potvrdil rozhodnutie Všeobecného súdu a odvolanie zamietol ako zjavne nedôvodné. EK síce odvolanie nepodávala, no navrhovala v dvoch ohľadoch nahradiť odôvodnenie Všeobecného súdu, čomu však Súdny dvor nevyhovel. V prvom prípade (jedno z kritérií zohľadnených pri posúdení povahy napadnutého aktu) bez bližšieho vyjadrenia k požiadavke EK označil záver Všeobecného súdu v príslušnom bode za správy a v druhom prípade (vymedzenie relevantného trhu) dospel k záveru, že nahradenie odôvodnenia nie je potrebné.

C-467/15 P Európska komisia v. Talianska republika (25. 10. 2017)

„Odvolanie – Štátna pomoc – Pomoc poskytnutá Talianskou republikou výrobcovi mlieka – Schéma pomoci spojená s vrátením odvodu za mlieko – Podmienečné rozhodnutie – Rozhodnutie prijaté Radou Európskej únie na základe článku 108 ods. 2 tretieho pododseku ZFEÚ – Nariadenie (ES) č. 659/1999 – Článok 1 písm. b) a c) – Existujúca pomoc – Nová pomoc – Pojmy – Zmena existujúcej pomoci pri porušení podmienky zabezpečujúcej zlučiteľnosť pomoci s vnútorným trhom“

EK sa odvolala voči rozsudku Všeobecného súdu, v ktorom konštatoval pochybenie EK pri interpretácii pojmov „nová pomoc“ a „existujúca pomoc“.¹⁰ Súdny dvor dospel k záveru, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a odvolaniu EK vyhovel. Zároveň zamietol pôvodnú žalobu Talianska proti rozhodnutiu EK o štátnej pomoci. Existujúca pomoc po tom, čo bola zmenená členským štátom v rozpore s podmienkami, ktoré stanovila EK, už totiž nemôže byť považovaná za povolenú a stráca v celom rozsahu svoju povahu existujúcej pomoci. EK preto nepochybila, keď requalifikovala existujúcu schému pomoci na novú protiprávnu pomoc, keď členský štát v rozpore s podmienkami pomoci umožnil výrobcovi mlieka odklad úhrady odvodu za mlieko.

⁹ Uznesenie Všeobecného súdu z 26. septembra 2016 vo veci T-382/15 *Greenpeace Energy a i. v. Európska komisia*, EU:T:2016:589.

¹⁰ Rozsudok Všeobecného súdu z 24. júna 2015 vo veci T-527/13 *Taliansko v. Európska komisia*, EU:T:2015:429.

C-481/16 Európska komisia v. Grécka republika (9. 11. 2017)

„Nesplnenie povinnosti členským štátom – Štátna pomoc – Pomoc vyhlásená za protiprávnu a nezlučiteľnú s vnútorným trhom – Povinnosť vymáhania – Povinnosť poskytnúť informácie – Nevykonanie – prostriedky na obranu – Absolútna nemožnosť vykonania“

Súdny dvor rozhodol, že Grécko si tým, že neprijalo v stanovených lehotách všetky opatrenia potrebné na vykonanie rozhodnutia EK o štátnej pomoci poskytnutej v prospech Larco General Mining & Metallurgical Company, alebo v každom prípade tým, že primeraným spôsobom neinformovalo EK o prijatých opatreniach, nespĺnilo povinnosti vyplývajúce mu z uvedeného rozhodnutia a zo ZFEÚ. Podľa Súdneho dvora by Grécko mohlo nesplnenie svojich povinností odôvodniť jedine absolútnou nemožnosťou vykonania rozhodnutia EK, čo však nebol daný prípad. Grécko sa okrem iného bránilo tým, že pri predaji niektorých aktív spoločnosti Larco narazilo na právne a praktické problémy. To však podľa Súdneho dvora neodôvodňuje nesplnenie povinností z jeho strany.

O. Oblasť: Územie slobody, bezpečnosti a spravodlivosti

C-217/16 Dimos Zagoriou (9. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Rozhodnutie Európskej komisie, ktoré sa týka vrátenia poskytnutých súm a je vykonateľné – Článok 299 ZFEÚ – Nútený výkon – Vykonávacie opatrenia – Určenie príslušného vnútroštátneho súdu vo veciach exekučných sporov – Určenie subjektu povinného na plnenie peňažného záväzku – Podmienky uplatnenia vnútroštátnych procesných pravidiel – Procesná autonómia členských štátov – Zásady ekvivalencie a efektivity“

Súdny dvor vo svojom rozsudku rozhodol, že čl. 299 ZFEÚ neurčuje voľbu sústavy vnútroštátnych súdov príslušnej na prejednávanie žalôb súvisiacich s výkonom rozhodnutia v prípade aktov EK, ktoré ukladajú vykonateľný peňažný záväzok iným subjektom než štátom a ktoré sú podľa uvedeného článku podkladom pre výkon rozhodnutia. Toto určenie patrí podľa zásady procesnej autonómie do vnútroštátneho práva, pokiaľ nemá negatívny vplyv na uplatniteľnosť a účinnosť práva EÚ. Zároveň podľa Súdneho dvora čl. 299 ZFEÚ, ani nariadenia 2052/88, 4253/88 a 4256/88, za okolností ako v danej veci, neurčujú osoby, voči ktorým môže byť vedený nútený výkon podľa rozhodnutia EK o vrátení poskytnutých súm, ktoré je podkladom pre výkon rozhodnutia. Tieto osoby musí za predpokladu dodržania zásad ekvivalencie a efektivity určiť vnútroštátne právo.

C-496/16 Aranyosi (15. 11. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Policajná a súdna spolupráca v trestných veciach – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Európsky zatykač – Dôvody odmietnutia výkonu – Charta základných práv Európskej únie – Článok 4 – Zákaz neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania – Podmienky zadržania vo vydávajúcim členskom štáte – Zrušenie európskeho zatykacieho rozkazu vydávajúcim súdnym orgánom – Otázka hypotetickej povahy – Zastavenie konania“

Toto uznesenie súvisí s rozsudkom *Aranyosi a Căldăraru*¹¹. Tentokrát však Súdny dvor nezodpovedal položené otázky, keďže vo veci už nebol dôvod rozhodnúť. Nemecký súd totiž vo vnútroštátnom konaní rozhodoval o vydaní na základe dvoch európskych zatýkacích rozkazov, ktoré vydávajúce maďarské orgány medzičasom zrušili. V dôsledku toho už podľa Súdneho dvora pred vnútroštátnym súdom nebude aplikované príslušné rámcové rozhodnutie, na ktorého výklad sa pýtal. Na rozhodnutie Súdneho dvora nemal vplyv ani argument predkladajúceho súdu, že podľa vnútroštátneho práva naďalej môže o veci rozhodnúť, a to na základe záujmu hodného ochrany.

P. Oblasť: Vonkajšie vzťahy

C-687/15 Európska komisia v. Rada EÚ (25. 10. 2017)

„Žaloba o neplatnosť – Závery Rady Európskej únie o svetovej rádiokomunikačnej konferencii Medzinárodnej telekomunikačnej únie v roku 2015 – Článok 218 ods. 9 ZFEÚ – Odchýlenie sa od stanovenej právnej formy – Neuvedenie právneho základu“

EK sa žalobou domáhala zrušenia záverov Rady o svetovej rádiokomunikačnej konferencii 2015, v ktorých Rada stanovila ciele a politiky, vyzvala členské štáty na ich rešpektovanie a vyzvala EK, aby stanovila prostriedky, ktorými ich bude EÚ plne podporovať. Súdny dvor, berúc do úvahy neistotu ohľadom povahy, obsahu a záväznosti uvedeného právneho aktu Rady, konštatoval, že prijatím záverov namiesto rozhodnutia podľa čl. 218 ods. 9 ZFEÚ porušila Rada podstatné procesné požiadavky stanovené uvedeným ustanovením. Zároveň napadnutý akt neuvádzal právny základ, na ktorom bol založený, čím bola porušená zásada zverených právomocí. Rada mala uviesť hmotnoprávny a procesnoprávny základ, na ktorom bol akt založený. Takýto nedostatok nemožno považovať len za čisto formálny nedostatok. Súdny dvor tak dospel k záveru, že uvedený akt Rady treba zrušiť.

C-600/14 Spolková republika Nemecko v. Rada EÚ (5. 12. 2017)

„Žaloba o neplatnosť – Vonkajšia činnosť Európskej únie – Článok 216 ods. 1 ZFEÚ – Článok 218 ods. 9 ZFEÚ – Stanovenie pozície, ktorá sa má prijať v mene Únie v orgáne zriadenom medzinárodnou dohodou – Revízny výbor Medzivládnej organizácie pre medzinárodnú železničnú prepravu (OTIF) – Zmena dohovoru o medzinárodnej železničnej preprave (COTIF) a jeho dodatkov – Delená právomoc medzi Úniou a jej členskými štátmi – Vonkajšia právomoc Únie v oblasti, v ktorej Únia ešte neprijala spoločné pravidlá – Platnosť rozhodnutia 2014/699/ES – Povinnosť odôvodnenia – Zásada lojálnej spolupráce“

Nemecko podalo na Súdny dvor žalobu, v ktorej sa domáhalo čiastočného zrušenia rozhodnutia Rady o stanovení pozície EÚ vo vzťahu k návrhom zmien Dohovoru o medzinárodnej železničnej preprave (COTIF) a dodatkov k nemu. Rada konštatovala, že EÚ má v otázkach železničnej dopravy výlučnú právomoc, pokiaľ COTIF alebo právne nástroje prijaté na jeho základe môžu ovplyvniť existujúce pravidlá EÚ v tejto oblasti alebo pozmeniť rozsah ich pôsobnosti. Nemecko namietalo, že napadnuté rozhodnutie prijala Rada napriek nedostatku právomoci EÚ a že jeho prijatím došlo k porušeniu zásady

¹¹ Rozsudok Súdneho dvora z 5. apríla 2016 v spojených veciach C-404/15 a C-659/15 PPU *Aranyosi a Căldăraru*, EU:C:2016:198.

prenesenia právomoci, porušení povinnosti odôvodnenia a porušení zásady lojálnej spolupráce v spojení so zásadou účinnej súdnej ochrany. Súdny dvor okrem iného zamietol argumentáciu, podľa ktorej v oblasti patriacej do delenej vnútornej právomoci medzi EÚ a členskými štátmi nemôže existovať vonkajšia právomoc EÚ mimo prípady stanovené v čl. 3 ods. 2 ZFEÚ. Tiež dospel k záveru, že nedošlo ani k ostatným vyčítaným pochybeniam a žalobu v celom rozsahu zamietol.

Q. Oblasť: Životné prostredie

C-281/16 Vereniging Hoekschewaards Landschap (19. 10. 2017)

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 92/43/EHS – Ochrana prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín – Vykonávacie rozhodnutie (EÚ) 2015/72 – Zoznam lokalít s európskym významom v atlantickom biogeografickom regióne – Zmenšenie rozlohy lokality – Vedecké pochybenie – Platnosť“

Súdny dvor rozhodol o neplatnosti vykonávacieho rozhodnutia EK 2015/72 aktualizujúceho zoznam lokalít s európskym významom (LEV) v rozsahu, v akom ním bola zmenšená jedna holandská lokalita v zozname z dôvodu údajného vedeckého pochybenia Holandska pri podaní pôvodného návrhu na zápis lokality do zoznamu. Holandsko totiž odôvodnilo svoj návrh na zmenu inak, a to skutočnosťou, že v roku 2011 bola prehodnotená vnútroštátna politika ochrany prírody a upustilo sa od plánov na vytvorenie prírodných hodnôt v poldrovej oblasti z politických, sociálnych a rozpočtových dôvodov. EK sa preto pri odsúhlasení zmenšenia predmetnej lokality nemohla legálne opierať o existenciu vedeckého pochybenia pôvodného návrhu.

C-441/17 R Európska komisia v. Poľská republika (20. 11. 2017)

„Konanie o nariadení predbežného opatrenia – Návrh na nariadenie predbežného opatrenia – Smernica 92/43/EHS – Ochrana prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín – Smernica 2009/147/ES – Ochrana voľne žijúceho vtáctva“

Veľká komora Súdneho dvora potvrdila predchádzajúce predbežné rozhodnutie podpredsedu Súdneho dvora¹², ktorým vydal predbežné opatrenie v súvislosti so žalobou EK proti Poľsku za porušenie práva EÚ, pokiaľ ide o činnosti v Bielovežskom pralesi. Súdny dvor nariadil Poľsku okamžite zastaviť akékoľvek činnosti aktívneho lesného hospodárstva v predmetnej lokalite s výnimkou prípadov nevyhnutných na zaistenie verejnej bezpečnosti. V prípade žaloby EK proti Poľsku je splnená podmienka *fumus boni iuris* a ak bude Poľsko pokračovať vo vytýkaných činnostiach, hrozí vážna a nenapraviteľná ujma z pohľadu EÚ ako celku a jej spoločného dedičstva. Napokon, vyváženie záujmov tiež dopadlo v prospech nariadenia navrhovaných predbežných opatrení. Výnimku založenú na verejnej bezpečnosti je tiež potrebné vykladať úzko. Poľsko musí v lehote 15 dní informovať EK o tom, ako plánuje predbežné opatrenie naplniť, vrátane informovania o činnostiach, ktoré plánuje vykonať na základe výnimky založenej na verejnej bezpečnosti. V prípade, ak Poľsko nariadené predbežné opatrenie nebude rešpektovať, Súdny dvor na žiadosť EK obnoví konanie a uloží mu

¹² Uznesenie podpredsedu Súdneho dvora z 27. júla 2017 vo veci C-441/17 R *Európska komisia v. Poľská republika*, EU:C:2017:622.

finančnú sankciu vo výške min. 100 tis. EUR denne.¹³ Takáto sankcia je plne pokrytá právomocou Súdneho dvora upravenou v čl. 279 ZFEÚ.

C-691/15 P Európska komisia v. Bilbaína de Alquitranes a i. (22. 11. 2017)

„Odvolanie – Životné prostredie – Nariadenie (ES) č. 1272/2008 – Klasifikácia, označovanie a balenie určitých látok a zmesí – Nariadenie (EÚ) č. 944/2013 – Klasifikácia smoly z vysokoteplotného uhoľného dechtu – Kategórie akútna vodná toxicita (H400) a chronická vodná toxicita (H410) – Povinnosť náležitej starostlivosti – Zjavne nesprávne posúdenie“

Súdny dvor zamietol odvolanie EK proti rozsudku Všeobecného súdu¹⁴, ktorým bolo zrušené nariadenie EK v rozsahu, v akom sa ním smola z vysokoteplotného uhoľného dechtu klasifikuje ako látka s akútnou vodnou toxicitou kategórie 1 a chronickou vodnou toxicitou kategórie 1. Súdny dvor konštatoval, že Všeobecný súd dospel k správne mu záveru o tom, že EK sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia pri klasifikácii uvedených látok, keď nezohľadnila všetky relevantné faktory a okolnosti a nesprávne použila tzv. metódu súčtu (sčítanie koncentrácií jednotlivých zložiek látky, ktorej toxicita sa posudzuje), pričom tento právny záver Všeobecný súd dostatočne odôvodnil.

II. JUDIKATÚRA VŠEOBECNÉHO SÚDU

A. Oblasť: Duševné, priemyselné a obchodné vlastníctvo

T-736/15 Aldi v. EUIPO (19. 10. 2017)

„Ochranná známka Európskej únie – Námietskové konanie – Prihláška obrazovej ochrannej známky Európskej únie skylite – Skoršia slovná ochranná známka Európskej únie SKY – dôkazy na preukázanie používania skoršej ochrannej známky – Článok 15 ods. 1 a Článok 42 ods. 2 a 3 Nariadenia (ES) č. 207/2009 – Pravidlo 22 ods. 2 Nariadenia (ES) č. 2868/1995 – Relatívny dôvod zamietnutia – Pravdepodobnosť zámeny – Článok 8 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 207/2009“

Všeobecný súd v tomto rozsudku uviedol, že EUIPO v námietkovom konaní pri posudzovaní pravdepodobnosti zámeny nie je povinný preskúmať na požiadanie žalobcu používanie skoršej ochrannej známky, pokiaľ skoršia ochranná známka nie je registrovaná viac ako 5 rokov. Žalobca tvrdil, že majiteľ skoršej ochrannej známky zrejme opätovne podával rovnaké žiadosti o zápis ochranných znáмок, aby získal práva k slovnému označeniu SKY. Takéto konania by podľa Všeobecného súdu bolo dôvodom pre konanie o absolútnej neplatnosti ochrannej známky z dôvodu nekonania v dobrej viere. Nie je však možné ich použiť pri posudzovaní riadneho používania skoršej ochrannej známky.

¹³ K tomuto konaniu pozri aj uznesenie Súdneho dvora z 11. októbra 2017 vo veci C-441/17 *Európska komisia v. Poľská republika*, ktorým Súdny dvor bez návrhu rozhodol, že v tejto veci rozhodne v skrátenej konaní.

¹⁴ Rozsudok Všeobecného súdu zo 7. októbra 2015 vo veci T-689/13 *Bilbaína de Alquitranes a i. v. Európska komisia*, EU:T:2015:767.

T-404/16 Galletas Gullón v. EUIPO (23. 10. 2017)

T-418/16 Galletas Gullón v. EUIPO (23. 10. 2017)

„Ochranná známka Európskej únie — Konanie o výmaze — Trojrozmerná ochranná známka Európskej únie — Tvar obalu na sušienky — Vyhlásenie výmazu — Rozsah používania — Nezmenená rozlišovacia spôsobilosť“

EUIPO na základe návrhu vymazal ochrannú známku okrem iného aj z dôvodu, že žalobca nepreukázal používanie ochrannej známky, keďže obrat z predaja označených tovarov bol zanedbateľný. Všeobecný súd toto rozhodnutie zvrátil a uviedol, že použitie ochrannej známky nemusí byť vždy kvantitatívne významné. Aj minimálne používanie môže byť dostatočné na to, aby ho bolo možné kvalifikovať ako riadne používanie. Nie je preto potrebné posúdenie obchodného úspechu, ani preskúmanie hospodárskej stratégie podniku, ktorý disponuje právami k ochrannej známke.

T-844/16 Alpirsbacher Klosterbräu Glauner v. EUIPO (26. 10. 2017)

„Ochranná známka Európskej únie – Prihláška slovnej ochrannej známky Európskej únie Klosterstoff – Absolútne dôvody zamietnutia – Opisný charakter – Ochranná známka, ktorá môže klamať verejnosť – Článok 7 ods. 1 písm. b) c) a g) nariadenia (ES) č. 207/2009 [súčasný článok 7 ods. 1 písm. b) c) a g) nariadenia (EÚ) 2017/1001] – Skoršia prax EUIPO“

Odvolací senát EUIPO zamietol žiadosť o zápis ochrannej známky Klosterstoff pre alkoholické nápoje z dôvodu, že ide o opisné označenie výrobku obsahujúceho alkohol pochádzajúceho z kláštora. Zároveň, pokiaľ ide o nealkoholické nápoje, túto žiadosť o zápis zamietol z dôvodu, že ochranná známka je klamlivá, lebo ponecháva spotrebiteľov v domnienke, že predmetné nápoje obsahujú alkohol. Všeobecný súd rozhodnutie odvolacieho senátu EUIPO potvrdil a uviedol, že EUIPO môže zamietnuť zápis ochrannej známky z dôvodu jej klamlivosti len pre niektoré výrobky, ktoré táto ochranná známka označuje, teda aj keď sa jej klamlivý charakter netýka všetkých výrobkov, pre ktoré by mala byť zapísaná.

T-140/15 Aurora v. Úrad spoločenstva pre odrody rastlín (23. 11. 2017)

„Odrody rastlín – Konanie o vyhlásení neplatnosti – Odroda cukrovej repy M 02205 – Článok 20 ods. 1 písm. a) nariadenia (ES) č. 2100/94 – Článok 7 nariadenia č. 2100/94 – Odlišnosť kandidátskej odrody – Odborné posúdenie – Konanie pred odvolacím výborom – Povinnosť starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné skutočnosti predmetného prípadu – Právomoc zmeniť a nestranne preskúmať všetky relevantné skutočnosti predmetného prípadu – Právomoc zmeniť rozhodnutie“

Všeobecný súd sčasti vyhovel žalobe spoločnosti Aurora a zrušil rozhodnutie odvolacieho výboru Úradu spoločenstva pre odrody rastlín. V časti, v ktorej spoločnosť Aurora požadovala, aby Všeobecný súd uvedené rozhodnutie zmenil, však žalobu zamietol. Čl. 73 ods. 3 nariadenia č. 2100/94 síce jednoznačne stanovuje, že Všeobecný súd je príslušný nielen zrušiť, ale aj zmeniť napadnuté rozhodnutie. Právomoc Všeobecného súdu zmeniť rozhodnutie však neznamená, že by mu bola zverená právomoc nahradiť svojím vlastným posúdením posúdenie odvolacieho výboru, a už vôbec nie, aby vykonal posúdenie, ku ktorému odvolací výbor ešte neprijal stanovisko. Keďže odvolací výbor nepreskúmal tvrdenie spoločnosti Aurora ohľadom nezrovnalostí v tzv. porovnávacom súhrne

odlišností, Všeobecný súd nemohol sám vykonať takéto posúdenie, ale musel vec vrátiť odvolaciemu výboru. Podľa Všeobecného súdu sa výkon právomoci zmeniť rozhodnutie v zásade musí obmedziť na situácie, v ktorých Všeobecný súd po preskúmaní posúdenia vykonaného odvolacím výborom môže na základe preukázaných skutkových a právnych okolností stanoviť, aké rozhodnutie bol odvolací výbor povinný prijať.

Spojené veci T-101/15 a T-102/15 Red Bull v. EUIPO (30. 11. 2017)

„Ochranná známka Európskej únie – Konanie o neplatnosť – Ochranná známka Európskej únie tvorená kombináciou modrej a striebornej farby – Absolútny dôvod zamietnutia – Dostatočne jasné a presné grafické vyjadrenie – Potreba systematického usporiadania spájajúceho farby vopred určeným a ustáleným spôsobom – Legitímna dôvera – Článok 4 a článok 7 ods. 1 písm. a) nariadenia (ES) č. 207/2009 [súčasný článok 4 a článok 7 ods. 1 písm. a) nariadenia (EÚ) 2017/1001]“

Spoločnosť Red Bull sa v tomto konaní domáhala zrušenia rozhodnutí odvolacieho senátu EUIPO, ktorými boli zamietnuté jej prihlášky ochranných známk tvorené kombináciou modrej a striebornej farby. Všeobecný súd napadnuté rozhodnutia potvrdil a uviedol, že nie je ani nemožné a ani neproporcionálne vyžadovať, aby prihláška týkajúca sa ochrannej známky tvorenej kombináciou farieb ako takých bola vyobrazená graficky alebo sprevádzaná opisom zahŕňajúcim systematické usporiadanie farieb v priestore, a to takým spôsobom, ktorý umožní jasne a presne identifikovať predmet ochrany poskytovanej uvedenou ochrannou známkou. Navyše uviedol, že na tom nič nemení ani nové znenie čl. 4 nariadenia 207/2009, ktorým argumentoval vedľajší účastník na strane žalobcu a ktoré upustilo od výslovnej požiadavky grafického zobrazenia ochrannej známky. Toto ustanovenie je totiž v skutočnosti reštriktívnejšie ako pôvodný text.

T-687/16 Koton Mağazacılık Tekstil Sanayi ve Ticaret v. EUIPO (30. 11. 2017)

„Ochranná známka Európskej únie — Neplatnosť — Obrazová ochranná známka Európskej únie STYLO & KOTON — Absolútny dôvod zamietnutia — Článok 52 ods. 1 písm. b) nariadenia (ES) č. 207/2009 [súčasný článok 59 ods. 1 písm. b) nariadenia (EÚ) 2017/1001] — Konanie v dobrej viere“

Všeobecný súd v tomto rozsudku potvrdil rozhodnutie EUIPO, ktorý zamietol návrh na vyhlásenie neplatnosti ochrannej známky z dôvodu, že odporca pri žiadosti o zápis ochrannej známky EÚ nekonal v dobrej viere. Všeobecný súd uviedol, že skutočnosť, že účastníci mali obchodný vzťah, ktorý ukončili ešte v roku 2004, sama osebe nepredpokladá nečestný úmysel vedľajšieho účastníka konania, keďže žiadosť o zápis ochrannej známky bola podaná 25. apríla 2011, teda o sedem rokov neskôr. Počas tejto doby nebolo možné preukázať existenciu akéhokoľvek kontaktu medzi účastníkmi konania.

T-893/16 Xiaomi v. EUIPO (5. 12. 2017)

„Ochranná známka Európskej únie – Námietskové konanie — Prihláška obrazovej ochrannej známky MI PAD — Skoršia slovná ochranná známka Európskej únie IPAD — Relatívny dôvod zamietnutia — Čl. 8 ods. 1 písm. b) nariadenia (ES) č. 207/2009 [súčasný článok 8 ods. 1 písm. b) nariadenia (EÚ) 2017/1001] — Pravdepodobnosť zámery — Podobnosť označení — Podobnosť tovarov a služieb“

Čínska spoločnosť Xiaomi podala prihlášku na zápis slovného označenia „MI PAD“. Spoločnosť Apple podala proti zápisu tohto označenia námietku, pričom ako jej základ uviedla svoju skoršiu ochrannú známku iPad. EUIPO námietke podanej spoločnosťou Apple vyhovel. Všeobecný súd súhlasil s posúdením EUIPO a uviedol, že z vizuálneho hľadiska sporné označenia vykazujú vysoký stupeň podobnosti, keďže označenie iPad sa v celom rozsahu nachádza v označení MI PAD, pokiaľ ide o sled písmen „ipad“ a že sa líšia len prítomnosťou dodatočného písmena „m“ na začiatku označenia MI PAD.

T-61/16 Coca-Cola v. EUIPO (7. 12. 2017)

„Ochranná známka Európskej únie – Námietkové konanie – Prihláška obrazovej ochrannej známky Európskej únie Master – Skoršie obrazové ochranné známky Európskej únie Coca-Cola a skoršia národná obrazová ochranná známka C – Relatívny dôvod zamietnutia – Neoprávnené využívanie dobrého mena skorších ochranných známk – Dôkazy týkajúce sa obchodného používania označenia obsahujúceho prihlasovanú ochrannú známku mimo Únie – Logické dedukcie – Rozhodnutie prijaté v nadväznosti na zrušenie skoršieho rozhodnutia Všeobecným súdom – Článok 8 ods. 5 a článok 65 ods. 6 nariadenia (ES) č. 207/2009 [súčasný článok 8 ods. 5 a článok 72 ods. 6 nariadenia (EÚ) 2017/1001]“

Spoločnosť Mitico sa domáhala zápisu obrazového označenia obsahujúceho slovo Master. Spoločnosť Coca-cola podala proti zápisu tohto označenia námietku, pričom odkázala na svoje skoršie ochranné známky. EUIPO však túto námietku zamietol a spornú ochrannú známku zapísal. Všeobecný súd toto rozhodnutie neskôr zvrátil¹⁵ a uviedol, že EUIPO vo svojom rozhodnutí neposúdil, či spoločnosť Mitico využíva dobré meno skorších ochranných známk. EUIPO prijal na základe uvedeného rozsudku nové rozhodnutie, v ktorom námietku spoločnosti Coca-cola znova zamietol, keďže nepreukázala existenciu využívania jej dobrého mena v EÚ a uviedla len dôkazy o možnom parazitovaní na jej dobrom mene mimo EÚ. V aktuálnom rozsudku Všeobecný súd zrušil aj nové rozhodnutie EUIPO. Uviedol, že majiteľ skoršej ochrannej známky nie je povinný preukázať existenciu skutočného a bezprostredného zásahu do svojej ochrannej známky. EUIPO je povinný posúdiť aj perspektívu budúceho a nehypotetického nebezpečenstva parazitovania v EÚ na základe dostupných poznatkov.

B. Oblasť: Hospodárska súťaž

T-712/14 CEHR v. Európska komisia (23. 10. 2017)

„Hospodárska súťaž – Dohody, rozhodnutia a zosúladené postupy – Zneužitie dominantného postavenia – Selektívny opravárenský systém – Odmietnutie švajčiarskych výrobcov hodínok dodávať náhradné diely nezávislým opravárom hodínok – Primárny trh a odberateľský trh – Obmedzenie všetkej účinnej hospodárskej súťaže – Rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti“

Európska konfederácia združení hodinárov-opravárov sa v konaní neúspešne domáhala zrušenia rozhodnutia EK, ktorým bola zamietnutá jej sťažnosť týkajúca sa údajného porušenia čl. 101 a 102 ZFEÚ niektorými výrobcami prestížnych švajčiarskych hodínok tým, že odmietajú dodávať náhradné súčiastky nezávislým opravárom. Všeobecný súd sa stotožnil s názorom EK, že postup výrobcov

¹⁵ Rozsudok Všeobecného súdu z 11. decembra 2014 vo veci T-480/12 *Coca-Cola v. ÚHVT*, EU:T:2014:1062.

švajčiarskych hodiniek, ktorí dodávajú náhradné súčiastky len vybraným opravárom, nie je v rozpore s čl. 101 ZFEÚ. Tento ich postup je totiž odôvodnený ochranou kvality ich výrobkov, zabezpečením ich riadneho používania a poskytovaním kvalitných opravárenských služieb i bojom proti falšovaniu výrobkov, pričom kritériá výberu vybraných opravárov sú objektívne, nediskriminačné a proporcionálne. Ani názor EK, že zo strany výrobcov švajčiarskych hodiniek nedošlo k zneužitiu dominantného postavenia, nie je podľa Všeobecného súdu zjavne nesprávny.

T-431/16 VIMC v. Európska komisia (26. 10. 2017)

„Hospodárska súťaž – Zneužitie dominantného postavenia – Trh súkromnej starostlivosti – Článok 13 ods. 1 nariadenia (ES) č. 1/2003 – Rozhodnutie o zamietnutí sťažnosti – Riešenie vecí orgánom pre hospodársku súťaž členského štátu“

Všeobecný súd zamietol žalobu VIMC, ktorou sa domáhala zrušenia rozhodnutia EK zamietajúceho jej sťažnosť na údajné porušenie čl. 102 ZFEÚ Rakúskou hospodárskou komorou a rakúskym profesijným združením podnikateľov v zdravotníckom sektore tým, že jej odopreli uzatvorenie dodatočnej zmluvy o jej prijatí do rakúskeho fondu na financovanie súkromných zdravotníckych zariadení. Podľa Všeobecného súdu EK nezneužila právomoc a rozhodla v súlade s čl. 13 ods. 1 nariadenia 1/2003, keď sťažnosť zamietla z dôvodu, že rovnakú vec už vyšetruje rakúsky vnútroštátny orgán na ochranu hospodárskej súťaže (BWB). Napriek žalobkyňou tvrdenej nečinnosti BWB vo veci bolo podľa Všeobecného súdu preukázané, že BWB vec vyšetruje aktívne - BWB potvrdil EK, že vec je stále otvorená, že so žalobkyňou bol niekoľkokrát v kontakte a jeho aktivitu preukazujú aj iné dôkazy v spise. Všeobecný súd zdôraznil, že ak by aj EK mala na vyšetrenie veci, na rozdiel od BWB, obzvlášť dobré postavenie, žalobkyňa nedisponuje žiadnym právom na vyšetrenie jej veci EK.

T-180/15 Icap a i. v. Európska komisia (10. 11. 2017)

„Hospodárska súťaž – Kartely – Odvetvie úrokových derivátov denominovaných v japonských jenoch – Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 101 ZFEÚ a článku 53 Dohody o EHP – Manipulácia referenčnej medzibankovej sadzby JPY LIBOR a Euroyen TIBOR – Obmedzenie hospodárskej súťaže z hľadiska cieľa – Účasť makléra na porušeníach – „Hybridné“ konanie o urovnaní – Zásada prezumpcie nevinny – Zásada riadnej správy vecí verejných – Pokuty – Základná výška pokuty – Osobitná úprava – Článok 23 ods. 2 nariadenia (ES) č. 1/2003 – Povinnosť odôvodnenia“

Konanie sa týkalo kartelov v odvetví úrokových derivátov v japonských jenoch, ktoré sú indexované na JPY LIBOR alebo Euroyen TIBOR. Skupina Icap, ktorá sa na rozdiel od viacerých bánk a jedného brokera rozhodla nepristúpiť na konanie o urovnaní, sa na Všeobecnom súde čiastočne úspešne domáhala zrušenia rozhodnutia EK, podľa ktorého žalobcovia „uľahčili“ 6 zo 7 odhalených kartelov a mali zaplatiť pokuty 14 960 000 eur. EK podľa Všeobecného súdu nepochybila, keď kvalifikovala porušenia „z hľadiska cieľa“. Avšak, vo veci účasti žalobcov na karteli medzi UBS a RBS v roku 2008 EK nepreukázala, že žalobcovia vedeli o úlohe RBS v karteli a že mali mať podozrenie, že žiadosti UBS v roku 2008 súviseli s vykonávaním kolúzie s RBS. EK tiež nesprávne určila trvanie účasti žalobcov na troch karteloch a nedostatočne odôvodnila určenie pokút uložených žalobcom za dotknuté porušenia. Všeobecný súd zdôraznil, že v prípadoch „hybridného konania“ o urovnaní sa musí dodržať zásada prezumpcie nevinny podniku, ktorý urovanie odmietol.

C. Oblasť: Inštitucionálne právo

T-452/15 Petrov a i. v. Európsky parlament (20. 11. 2017)

T-618/15 Voigt v. Európsky parlament (20. 11. 2017)

„Člen Európskeho parlamentu – Nepovolenie vstupu do budov Parlamentu – Štátny príslušník tretieho štátu – Článok 21 Charty základných práv – Diskriminácia z dôvodu etnického pôvodu – Diskriminácia z dôvodu štátnej príslušnosti – Prípustnosť žalobného dôvodu – Diskriminácia z dôvodu politického zmýšľania – Rovnosť zaobchádzania – Zneužitie právomoci – Odmietnutie sprístupniť priestory Parlamentu“

Všeobecný súd zamietol žaloby o neplatnosť rozhodnutia EP, ktorým bol ruským štátnym príslušníkom odmietnutý vstup do priestorov EP a vo veci T-618/15 tiež žalobu o neplatnosť rozhodnutia, ktorým bolo poslancovi EP odmietnuté sprístupnenie miestnosti na účely tlačovej konferencie. Obe rozhodnutia EP boli odôvodnené zaručením bezpečnosti a riadneho fungovania EP, pričom bol známy ich osobitný politický kontext súvisiaci so vzťahmi medzi Ruskom a EÚ. EP ich prijatím nezneužil svoju právomoc, pretože predsedovi EP prináleží zabezpečiť všeobecnú bezpečnosť v priestoroch EP s cieľom zabrániť akémukoľvek narušeniu riadneho priebehu činností EP a chrániť dôstojnosť inštitúcie. EP nemá povinnosť podporovať vo svojich priestoroch politické aktivity strany, ktorá pochádza z tretej krajiny, ani prijímať členov alebo sympatizantov takejto strany, a nie je ani miestom, kde by mala celá verejnosť neobmedzenú možnosť vyjadriť sa. Žalobcovia nepreukázali ani porušenie zákazu diskriminácie. Pokiaľ ide o zákaz diskriminácie na základe štátnej príslušnosti podľa čl. 21 Charty, ten sa vzťahuje len na diskrimináciu medzi občanmi EÚ.

T-670/16 Digital Rights Ireland v. Európska komisia (22. 11. 2017)

„Žaloba na zrušenie – Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti – Ochrana fyzických osôb s ohľadom na spracovávanie osobných údajov – Prenos osobných údajov do Spojených štátov amerických – Nezisková organizácia zaregistrovaná podľa írskoho práva – Neexistencia ochrany osobných údajov právnických osôb – Regulátor – Žaloba v mene členov a podporovateľov – Žaloba vo verejnom záujme – Neprípustnosť“

Žalobkyňa napadla vykonávacie rozhodnutie EK o primeranosti ochrany poskytovanej štítom na ochranu osobných údajov medzi EÚ a USA. EK podľa žalobkyne dospela k zjavne nesprávnemu záveru, že úroveň ochrany osobných údajov v USA je primeraná, t. j. v súlade so smernicou 95/46. Žalobkyňa podala žalobu jednak vo svojom mene, ako aj v mene jej členov, podporovateľov a vo verejnom záujme. Všeobecný súd vyhovel námietke neprípustnosti EK. Žalobkyňa nemohla podať žalobu vo svojom mene, pretože smernica 95/46 poskytuje ochranu osobných údajov iba fyzickým, a nie aj právnickým osobám. Napadnuté rozhodnutie tiež nie je spôsobilé poškodiť práva žalobkyne a nemá vo vzťahu k nej právne účinky. Rovnako žalobkyňa nemohla podať žalobu v mene jej členov, podporovateľov a vo verejnom záujme. Žalobkyňa nie je združením a nemôže sa preto spoliehať na judikatúru ohľadom prípustnosti žaloby podanej združeniami v mene ich členov. Právo EÚ tiež v zásade neumožňuje podať žalobu vo verejnom záujme. Napokon Všeobecný súd odmietol relevantnosť čl. 10a smernice 85/337 a čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru v tejto veci.

T-633/16 Bilde v. Európsky parlament (29. 11. 2017)

T-634/16 Montel v. Európsky parlament (29. 11. 2017)

„Úprava výdavkov a príspevkov pre poslancov Európskeho parlamentu – Príspevky na parlamentných asistentov – Vrátene neoprávnene vyplatených príspevkov – Právomoc generálneho tajomníka – Electa una via – Práva na obhajobu – Dôkazné bremeno – Povinnosť odôvodnenia – Legitímna dôvera – Politické práva – Rovnosť zaobchádzania – Zneužitie právomoci – Nezávislosť poslancov – Nesprávne vecné posúdenie – Proporcionalita“

Všeobecný súd rozhodoval o žalobách dvoch poslancov EP v súvislosti s rozhodnutiami generálneho tajomníka EP vymáhať od nich neoprávnene vyplatené príspevky na činnosť parlamentných asistentov. Žalobu vo veci T-633/16 pritom zamietol. Vo veci T-634/16 však žalobe čiastočne vyhovel, pretože žalobkyňa *prima facie* preukázala, že v určitom období pre ňu jej asistent skutočne vykonával prácu a EP tieto dôkazy nevyvrátil. V oboch veciach Všeobecný súd pripomenul, že dôkazné bremeno, pokiaľ ide o preukázanie skutočnej práce parlamentného asistenta pre poslanca EP, znáša príslušný poslanec EP, a to napriek tomu, že neexistuje žiadne ustanovenie, ktoré by poslanca EP výslovne zaväzovalo takéto dôkazy archivovať. EP navyše ani nie je povinný osobitne zdôvodniť začiatok svojho prešetrovania v takýchto veciach a taktiež nemá povinnosť poslanca ústne vypočuť. Samotného parlamentného asistenta pritom EP vôbec nemá povinnosť vypočuť. Takýmto prešetrovaním a rozhodnutím o vymáhaní nie je dotknutá nezávislosť poslanca ani jeho prezumpcia nevinu.

T-401/11 P-RENV-RX Missir Mamachi di Lusignano a i. v. Európska komisia (7. 12. 2017)

„Odvolanie – Verejná správa – Úradníci – Zavraždenie úradníka a jeho manželky – Pravidlo zhody medzi žiadosťou, sťažnosťou a žalobou v oblasti náhrady škody – Povinnosť zaistiť bezpečnosť zamestnancov v službách Únie – Príčinná súvislosť – Materiálna ujma – Spoločná a nerozdielna zodpovednosť – Zohľadnenie plnení upravených služobným poriadkom – Morálna ujma – Zodpovednosť inštitúcie za morálnu ujmu spôsobenú zosnulému úradníkovi – Zodpovednosť inštitúcie za morálnu ujmu spôsobenú právnym nástupcom zosnulého úradníka“

Všeobecný súd posudzoval odvolanie proti rozsudku Súdu pre verejnú službu¹⁶, ktoré bolo na Všeobecný súd vrátené¹⁷ po preskúmaní Súdny dvorom¹⁸ a týkalo sa náhrady materiálnej a morálnej ujmy rodinným príslušníkom úradníka EK, ktorý bol spolu so svojou manželkou zavraždený pri krádeži v dome prenajatom delegáciou EK v Maroku. Všeobecný súd potvrdil, že pri stanovení príčinnej súvislosti sa v tomto prípade uplatní teória ekvivalencie podmienok. EK preto, hoci vraždu sama nespôsobila, v dôsledku nesplnenia povinnosti ochrany za ňu nesie zodpovednosť, pričom Všeobecný súd rozhodol, že túto zodpovednosť znáša solidárne s vrahom. Z výšky náhrady materiálnej ujmy pritom môže byť odpočítané plnenie vyplývajúce z uplatnenia pravidiel služobného poriadku.

¹⁶ Rozsudok Súdu pre verejnú službu z 12. mája 2011 vo veci F-50/09 *Missir Mamachi di Lusignano v. Európska komisia*, EU:F:2011:55.

¹⁷ Pozri už prvý rozsudok Všeobecného súdu z 10. júla 2014 vo veci T-401/11 P *Missir Mamachi di Lusignano v. Európska komisia*, EU:T:2014:625.

¹⁸ Rozsudok Súdneho dvora z 10. septembra 2015 vo veci C-417/14 RX-II *Missir Mamachi di Lusignano v. Európska komisia*, EU:C:2015:588.

Všeobecný súd priznal aj morálnu ujmu, avšak nie v rozsahu morálnej ujmy spôsobenej zavraždenému úradníkovi.

D. Oblasť: Mimozmluvná zodpovednosť EÚ

T-363/17 Ccc Event Management v. Súdny dvor EÚ (7. 11. 2017)

„Žaloba o náhradu škody – Zjavný nedostatok právomoci – Zjavná absencia akéhokoľvek právneho základu“

Všeobecný súd uznesením odmietol žalobu o náhradu škody z dôvodu zjavnej absencie právneho základu, resp. zjavného nedostatku svojej príslušnosti. Žalobcovia jednak vytýkali Súdnemu dvoru EÚ, že nepredložil Rade a EP návrh na zmenu platných predpisov týkajúcich sa prejudiciálneho konania. To však podľa Všeobecného súdu nemôže predstavovať protiprávne konanie, čím nie je splnená jedna z podmienok vzniku nároku na náhradu škody. Súdny dvor EÚ sa totiž môže rozhodnúť, či takýto návrh predloží. Okrem toho, nepredloženie návrhu na začatie prejudiciálneho konania národnými súdmi nemôže byť pripísané Súdnemu dvoru EÚ.

E. Oblasť: Občianstvo EÚ

T-391/17 R Rumunsko v. Európska komisia (13. 11. 2017)

„Konanie o predbežnom opatrení – Inštitucionálne právo – Európska iniciatíva občanov – Ochrana národnostných a jazykových menšín a posilnenie kultúrnej a jazykovej rozmanitosti v Únii – Zásada prenesenia právomoci – Návrh na odklad výkonu – Nedostatok naliehavosti“

Predseda Všeobecného súdu zamietol žiadosť Rumunska o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia EK, ktorým čiastočne zaregistrovala európsku iniciatívu občanov „*Menšinový balíček – milión podpisov za rozmanitosť v Európe*“¹⁹. Kritérium naliehavosti totiž nebolo nesplnené. Rumunsko neuviedlo, aká konkrétna ujma by mu v prípade ďalšieho výkonu napadnutého rozhodnutia hrozila a prečo by bola vážna. Nie je žiadny dôvod všeobecne a abstraktne predpokladať, že aplikácia pravidiel nariadenia 211/2011 po registrácii spornej iniciatívy by ako taká Rumunsku spôsobila vážnu ujmu. Ani Rumunsko netvrdilo, že by takou ujmou mohla byť jeho administratívna záťaž spojená s verifikáciou podpory iniciatívy. Tiež nemožno tvrdiť, že by sa judikatúra ku kritériu naliehavosti nemala v tomto prípade uplatniť z dôvodu zjavnej protiprávnosti napadnutého rozhodnutia, či už kvôli porušeniu zásady prenesenia právomocí alebo povinnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Ani jedno z namietaných porušení sa nejaví, bez toho, aby bolo dotknuté posúdenie vo veci samej, ako zjavné.²⁰

¹⁹ Išlo už o druhé rozhodnutie EK k tejto iniciatíve. To prvé, ktorým odmietla spornú iniciatívu zaregistrovať, Všeobecný súd zrušil v rozsudku z 3. februára 2017 vo veci T-646/13 *Minority SafePack – one million signatures for diversity in Europe v. Európska komisia*, EU:T:2017:59.

²⁰ Okrem toho pozri aj uznesenie Všeobecného súdu zo 16. novembra 2017 vo veci T-391/17 *Rumunsko v. Európska komisia*, EU:T:2017:831, ktorým predseda druhej komory odmietol návrh na vstup výboru organizátorov spornej iniciatívy do uvedeného konania v pozícii vedľajšieho účastníka. Tento výbor bol síce konaním priamo dotknutý a mal na ňom potrebný záujem. Jeho návrh bol však neprípustný, pretože čl. 40 Štatútu Súdného dvora EÚ vylučuje vedľajšie účastníctvo jednotlivcov v sporoch členských štátov a inštitúcií EÚ.

F. Oblasť: Poľnohospodárstvo a rybolov

T-26/16 Grécka republika v. Európska komisia (25. 10. 2017)

„EPZF a EPFRV – Výdavky vylúčené z financovania – Nezrovnalosti pri stanovení výšky pohľadávok – Omeškanie v rámci postupu vymáhania pohľadávok – Neexistencia zaúčtovania medzi fondmi – Určenie výšky úrokov – Proporcionalita – Paušálna finančná oprava – Články 31 až 33 nariadenia (ES) č. 1290/2005 – Individuálne prípady“

Všeobecný súd zamietol žalobu proti vykonávaciemu rozhodnutiu, ktorým EK uplatnila voči Grécku finančné opravy v súvislosti s podporou v rámci financovania spoločnej poľnohospodárskej politiky. Neprijal pritom námietku Grécka, že čl. 31 ods. 2 nariadenia 1290/2005, ktorý upravuje ukladanie paušálnych finančných opráv, by sa nemal uplatňovať na prípady nedostatkov zistených v postupe vymáhania bezdôvodne vynaložených súm pomoci príslušnými vnútroštátnymi orgánmi. Okrem iného by totiž podľa Všeobecného súdu takáto interpretácia odporovala cieľu ochrany finančných záujmov EÚ, pretože by EK neumožnila vyčísliť sumy, ktoré majú byť vylúčené z financovania EÚ, a členský štát porušujúci povinnosti by sa tak mohol svojim povinnostiam vyhnúť a mal by z tohto porušovania výhody. Zároveň uviedol, že rovnaký výklad možno uplatniť aj na čl. 52 nariadenia 1306/2013.

G. Oblasť: Štrukturálne fondy

T-458/16 Acquafarm v. Európska komisia (16. 11. 2017)

„Mimozmluvná zodpovednosť – Rybolov – Operačný program financovaný Úniou – Pravidlá Únie zakazujúce dovoz kôrovcov z Austrálie – Dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorá priznáva práva jednotlivcom – Nečinnosť – Legitímna dôvera“

Žalobca sa v konaní neúspešne domáhal náhrady škody spôsobenej nedostatočnou koordináciou správnych postupov vo vzťahu k projektu akvakultúry pre kôrovce z Austrálie spolufinancovaného EÚ a znemožnením realizáciu projektu zo strany EÚ, keďže na základe nariadenia EK bol dovoz týchto kôrovcov do EÚ zakázaný. Podľa Všeobecného súdu ustanovenia uvedené žalobcom odkazujú len na úzku spoluprácu EK a členských štátov, pričom uvádzajú, že vykonávanie a kontrola pomoci by mala byť primárnou zodpovednosťou členských štátov. Nevyplýva z nich, že by EK bola zodpovedná za kontrolu zákonnosti financovania. Jej úloha je obmedzená na zabezpečenie existencie účinných systémov riadenia a kontroly v členských štátoch. Žalobca sa nemôže odvolávať na svoju neznalosť práva EÚ s cieľom založiť povinnosť EK informovať ho o tom, že jeho činnosť sa stala protiprávnou.

H. Oblasť: Životné prostredie

T-562/15 Federaccia Toscana a i. v. Európska komisia (26. 10. 2017)

T-570/15 Federaccia della Regione Liguria a i. v. Európska komisia (26. 10. 2017)

„Životné prostredie – Ochrana voľne žijúceho vtáctva – Druhy, ktoré môžu byť predmetom poľovníctva – Podmienky, ktorú musí vnútroštátna právna úprava poľovníctva rešpektovať – Harmonizácia kritérií“

aplikácie čl. 7 ods. 4 smernice 2009/147/ES – Obdobie uzavretia poľovníckej sezóny v Toskánsku – Obdobie uzavretia poľovníckej sezóny v Ligúrii“

Žalobkyne okrem iného napadli údajnú nečinnosť EK, keďže neaktualizovala niektoré údaje obsiahnuté v dokumente vypracovanom výborom ORNIS, ktorý obsahuje definície kľúčových pojmov čl. 7 ods. 4 smernice 2009/147/ES. Konkrétne požadovali, aby v tomto dokumente boli zmenené údaje týkajúce sa obdobia migrácie niektorých druhov vtákov za účelom hniezdenia a rozmnožovania, v ktorom ich dočasne nemožno loviť. Všeobecný súd však rozhodol, že odmietnutie EK vykonať uvedenú aktualizáciu nie je napadnuteľným aktom. Uvedené platí o to viac, že podľa judikatúry Súdneho dvora²¹ nie je napadnuteľným aktom ani príslušný dokument výboru ORNIS, a to napriek tomu, že za určitých okolností môže predstavovať referenčný základ pre hodnotenie, či určité pravidlo je v súlade so smernicou 2009/147 a aj sama EK sa na tento dokument odvolávala v konaní EU Pilot, ktoré v rovnakej súvislosti začala voči Taliansku. Žalobkyne by sa však nemohli dovolávať ani toho, že sa ich nečinnosť z týchto dôvodov priamo dotýkala. Odmietol pritom záver, že by členské štáty nedisponovali voľnou úvahou pri vykonávaní dotknutých rozhodnutí EK, keďže môžu požiadať EK alebo výbor ORNIS o aktualizáciu kľúčových pojmov. Všeobecný súd aj preto žalobu zamietol.

²¹ Rozsudok Súdneho dvora z 8. júna 2006 vo veci C-60/05 *WWF Italia a i.*, EU:C:2006:378, b. 27 a citovaná judikatúra.